

Văn Tác vụ

**TÀI NĂNG VÀ ĐẠO ĐỨC LUÔN LUÔN LÀ CÁI
THỂ SONG PHƯƠNG ĐỂ ĐƯA ĐẾN MỌI THÀNH
CÔNG MỸ MÃN TRÊN MỌI LÃNH VỰC
HOẠT ĐỘNG**

**NHƯ CHIẾN SĨ CẦM SÚNG, NGƯỜI CHIẾN
BINH VĂN NGHỆ PHẢI CAN ĐẢM TỰ TIN ĐỂ
CHIẾN THẮNG TRONG TRẬN TUYẾN ĐẤU
TRANH : "PHÁT HUY NỀN VĂN NGHỆ DÂN
TỘC CHIẾN ĐẤU"**

**MỌI KẾT QUẢ CỦA CÔNG TÁC ĐỀU DO NƠI TINH
THẦN TRÁCH NHIỆM, Ý THỨC PHỤC VỤ, KHẢ NĂNG
CÔNG TÁC VÀ SỰ PHÁT TRIỂN TÀI NGHỆ ĐẾN MỨC
ĐỘ TINH VI**

VAN TAC VU

NOI-SAN CO-QUAN VAN-TAC-VU

Chu-nhiệm : ANH - HAI
Thư-ky T.S.: UYÊN - NGUYỄN
Trình-bày : CHÍ - HUỆ
Toà-Soạn : 145 , NGUYỄN-HUỆ
Đ.T. số : 92.026/57 SAIGON

TRONG SỔ NÀY

* Thư toà soạn	TOÀ-SOẠN VĂN-TÁC-VỤ	5
* Lá thư Trung-Uông Văn-Tác-Vụ	TRUNG-UYÊN VĂN-TÁC-VỤ	7
* Trường-niệm hai Anh đã hi sinh	VĂN-TÁC-VỤ	11
* Nhận-diện Văn-nghe chiến-đấu	THẾ - THẠC	15
* Một ngày hoạt-động của Đoàn Văn-Tác-Vụ (truyện bằng hình ảnh)	CẨM - BÌNH	18

* Công-tác đêm (hỏi-ky)	ÁNH - HOÀNG	20
* Dụng-cụ áo-thuật	PHƯƠNG - THẮNG	23
* Sức-khoẻ của bạn	BÁC-SĨ CÁN-BỘ	27
* Văn-Tác-Vụ về với dân (hình ảnh)	S.T.	30
* Phương-thức tổng-dợt	MẶC - VŨ	32
* Thắc-mắc và giải-đáp (những vấn-đề phổ-thông)	VĂN - TÁC - VỤ	38
* Văn-Tác-Vụ vui cho dân (hình ảnh)	S.T.	41
* Báo biểu	V.T.V.	43
* Giao kèo	V.T.V.	44
* Thằng Cu giải-phóng (hai kịch)	TÙNG - SƠN	45
* Tiếng hát Chiêu-Hồi (điệu bài chòi miền Trung)	HOÀI - VÂN	55
* Ai vô thôn Ấp mà coi (tân nhạc)	PHẠM - DUY	57
* Chân trời dân-chủ (tân nhạc)	MINH-VIÊN-HÀO	58
* Tiếng gọi Văn-Tác-Vụ (tân nhạc)	HOÀNG - ĐÔ	60

Thư

TÒA - SOẠN

Bạn đọc thân mến,

Cứ mỗi việc làm thuộc về tờ báo là thêm một lần chúng tôi lo nghĩ.

Lọ làm, sao cho tờ báo khi đến tay sẽ làm cho quý bạn đẹp, long man y, xứng với tư cách là "người bạn tình thân hương dân công tác, của tập đoàn nghệ-sĩ chiến-đấu

Nghĩ là nghĩ giờ, phút này chắc các bạn đang bận lắm. Có thể là trình diễn văn nghệ ở một Ấp Đời Mới nao đó, đang được khán gia nhiệt liệt tán thưởng hay đang dạy các em thiếu nhi - những hạt giống văn - nghệ cây ở nông thôn - cùng vui cười hồn nhiên. Hoặc gia đang tiếp xúc với đồng bào trong công tác tuyên truyền, dân vận.

Từ những cuộc tiếp xúc đó, các bạn sẽ gặp nhiều thắc-mắc do đồng bào nêu ra trong lúc thao-luận. Các bạn không thể không giải đáp.

Hẳn, các bạn đều đồng-ý với chúng tôi rằng, nhân dân chỉ biểu đồng tình và nghe tin theo ta khi, nao câu hỏi của họ được trả lời thỏa đáng, nghĩa là phải sang to như ban ngay, không mơ hồ ngụy-biện, hợp lý mà cũng hợp tình.

Như vậy, kẻ ra cũng có phần khó khăn, chẳng nhiều thì ít.

Để chia sẻ những khó khăn đó và mặt khác, nhằm làm cho nhân dân xã, ấp kính phục các bạn hơn khi những điều họ quan tâm nhất được giải đáp đầy đủ. Nội san số 8 đến với quý bạn thêm một mục mới "Thắc-mắc và Giải-đáp"

Mục này có hai phần:

1.- Một vài nguyên tắc và kinh-nghiệm để thành-

cộng trọng vấn đề giải-đáp thắc mắc. Phần này được trình bày dưới hình thức một bài tham-khao, đề quy bạn tùy nghi khai dụng .

2.- Những thắc mắc căn bản của nhân dân nông thôn Phần này được trình bày dưới hình thức những câu vấn đáp hoặc từng bài một cho mỗi vấn đề .

Về những câu vấn đáp được đăng trong số này, tuy có tính cách phổ biến song không phải nơi nào cũng đều, có như vậy cả. Biết đâu các bạn đã gặp và đã giải-đáp, thỏa. Cũng có thể các bạn đang cần những bài nào đó thì lại thấy thiếu đi .

Để mục này được biểu hiện đầy đủ tác dụng của nó một cách chặt chẽ, yêu cầu quy bạn vui lòng gửi về tòa soạn :

- Những câu hỏi thấy cần được Trung ương góp phần giải đáp vì ở địa phương thiếu tài liệu tham khảo .

- Những câu vấn đáp bạn đã gặp và xét thấy đáng được Trung Ương cho phổ biến chung để rút kinh nghiệm .

Về phần ban biên tập sẽ hết sức cố gắng để làm hài lòng quy bạn .

Trong khi ấy, chúng tôi, hãy còn đang cần có thêm nhiều bài vở (tiểu luận, hồi-ký, phong-sự v.v..) kịch-ban nhạc ban, hình ảnh để đăng trong nội san (xin xem mẫu gửi bài ở phần sau nội san)

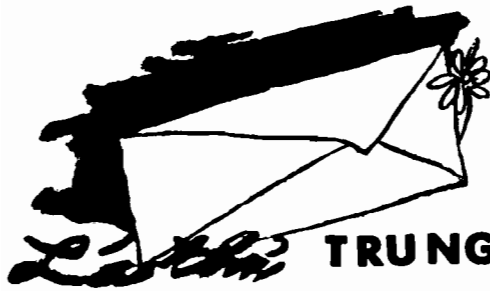
Chúng tôi cũng xin phép được nhắc lại ở đây việc Trung - Ương muốn quy bạn vui lòng cho biết tìn, tức, địa-điểm hoạt động của các đoàn văn nghệ khác để có thể gửi tài liệu đến cho họ .

Một lần nữa, chúng tôi chân thành cảm ơn sự cộng tác quý báu của các bạn xa gần, trong cùng như ngoại cơ, quan, đã dành cho tư trước đến giờ và ước mong được giữ mãi thanh tình đó .

Thân ái chào quý bạn .

TÒA SOẠN VĂN TÁC VỤ

TRUNG ƯƠNG

A Văn Tắc Vụ

nh chị em thân mến,

Văn-Tắc-Vụ, cơ quan chúng ta đã được một tuổi tròn, Một tuổi tròn lớn lên bằng công-trình vun đắp bởi bàn tay hăng say, lòng dũng-cam niềm hoa-ai của quý anh chị em.

Kết quả đạt được trong buổi khai sơn phá thạch rất là khả quan. Những trở ngại ban đầu đã vượt qua và chúng ta đã xây dựng trên, đó một nền móng vững chắc. Đó là điều chúng ta hạnh diện.

Trung Ương thành thực khen ngợi quý bạn và hân hoan chia sẻ niềm hạnh-diện đó.

Thành công đó có thể tóm-tắt vào 4 điểm chính sau đây :

1. Chúng ta đã đặt đúng vấn đề, nghĩa là đúng nhu yếu lịch sử của cuộc Cách - Mạng đang hướng về nông thôn.

2. Hoạt động đúng địa, bàn: Nông thôn; nơi quy tụ đại đa số nhân dân, đủ mọi thành phần của hạ-tầng cơ-sơ quốc-gia.

3. Chương trình thực tiễn, đường lối tương phù với sinh-hoạt thượng-tầng kiên-trục, được sự ủng hộ của các cơ quan bạn và nhân dân hoan - hỉ tiếp nhận.

4. Tinh thần phục vụ của anh chị em rất cao, chấp hành đúng mức chỉ thị, cấp trên, kịp thời khắc phục nhược điểm, ứng dụng sáng kiến đúng lúc.

Một giai đoạn đã đi qua.

Chúng ta có quyền hạnh phúc nhưng không phải vì thế mà ung dung tự mãn, ca khúc khai-hoan, bởi chúng còn đường tranh đấu còn dài, còn lắm cạm bẫy. Anh chị em hãy xem đó như một cái đã thuận lợi để nhảy vọt tới những - kỳ-lục mới.

Một giai đoạn mới đang bước vào.

Năm rồi, trên bước tiến chúng ta đã đụng độ với địch. Họ đã biết tap. Ta đã đôi pho và sẽ phai con đôi - pho cho đến ngay toan thắng.

Năm nay kế hoạch trọng tâm của Chính Phủ là Bình Định Xây Dựng Nông Thôn. Kế hoạch đó nhằm biến hậu - phương địch thành hậu phương ta. Địch sẽ bị đánh, bắt ra ở nhiều nơi. Do đó địa bàn hoạt động của ta sẽ mở rộng hơn trước.

Cho đến nay, tận tức chợ biết Việt Cộng vẫn chưa có dấu hiệu gì chứng tỏ họ từ bỏ âm mưu, xâm lược ở miền Nam ca. Chưa từ bỏ tức là còn đeo đuổi.

Sự kiện tuy có khác nhưng bản chất vẫn không thay đổi. Thế cho nên không có vấn đề duyệt lại chu-trường mà chỉ cần đẩy mạnh hoạt động, tăng tiến hiệu năng như thế nào cho phù hợp?

Có hai phân : chủ quan và khách quan

Về chủ quan, có nhiều điểm, nhiều khía cạnh không thể cùng một lúc lý hết được. Trong lá thư hôm nay, Ban Giám-Độc đề-cập :

1) Lý-luận

Nói đến lý luận là nói đến tư tưởng. Không có - tư tưởng thì không tài nào lý luận được. Lý luận chung - ta là lý-luận văn nghệ dân tộc hạp các tính : tính đại - chung, tính khoa học và tính chiến đấu.

Muốn có lý-luận vững chắc, người chiến-binh văn-nghe, phai học hỏi, phai thảo-luận, rút nắm những nguyên-tắc chính. Thử đến là xác-định nguyên-tắc bằng thực-tiễn, nghĩa là kiểm-điểm hiệu-năng sau khi vận dụng nguyên-tắc vào thực-tê công-tác. Lấy thực-tê bồi bổ lý-luận và cứ như thế trau-giồi mãi cho toàn thiện toàn mỹ.

Trong những số trước, các bài Xây-dựng một nền Văn-nghe chiến-đấu; Vai trò Văn-nghe trong cuộc đấu-tranh hiện-tại v.v... và phang-phát trong những lá thư trước, là những tài-liệu để quý bạn tham-khao học hỏi.

Trung-Uong ân cần nhắc nhở anh chị em không nên đi phớt qua những tài-liệu cần bàn ay mà phai đào sâu, phai thảo-luận. Những chỗ nào chưa thấu đáo, chưa toại ý thì hỏi. Hỏi ở đồng-đội, hỏi ở cấp trên. Chúng tôi không bao giờ lấy cớ bận mà không trả lời, không ban-bạc đến nơi đến chốn. Vì, như ông Giã-Độc đã nói trong lá thư trước (nội-san số 2) ?

"Nếu có những khó-khăn trở ngại, mà địa-phương không giải quyết được, anh em cứ gửi thẳng về Trung-ương và sẽ được thòa man đúng mức ..."

Mặt khác, bạn biên-tập cũng lần-lượt cho đăng tại những bài về đề-tai nói trên trong những nội-san kế tiếp.

2) Thái-độ

Thái-độ, biết được là do những biểu-hiện bên ngoài nhưng xuất phát từ nội-tâm. Nội-tâm là cái của chim, che đậy của thái-độ, giúp ta đi đến nơi đến chốn tạo cho ta một uy-tin, lời cuồn mọi người về với ta một cách chung-thủy, khỏi sợ bị bỏ rơi. Thái-độ là màu sắc, nội-tâm là cái hương nhụy. Thái-độ giả-tạo, tuy khéo-leo đến đâu nếu không có cái thực bên trong, vì cũng như cái hoa giấy, cộ đẹp mà không thơm. Ví dụ - một cách khác, thái-độ là giấy bạc phát hành, nội-tâm là số trừ kim.

Là chiến binh văn nghệ, phục vụ đại đa số nhân dân - nhất là ở nông thôn, - guy anh chị là đôi, - tượng của trăm nghìn con mắt đổ dồn vào. Nên cũng dễ mà hư cũng không khó.

Một đôi thứ văn-ngệ đã thất bại :

- Thái độ văn nghệ phù-phiem, uy - mị, khi vào nông thôn đã trở thành lo-bịch, lạc - loai, làm quân-chung phát ngáy (Văn nghệ lang mạn) .

- Thái độ văn nghệ mị dân. Buổi đầu, khá hấp - dẫn nhờ sự khéo léo vặt , sồn phật haq nhoang, nhưng dần-dà bị bỏ rơi và làm quân chung phật khiếp, vì chẳng những đã không làm lợi gì cho ai mà tác hại thật vô lường. (Văn nghệ Cộng-San) .

Thái độ chúng ta là thái độ của người văn-ngệ chiến đấu có lý tưởng, không vụ lợi, không ta, mị. Tóm lại là : TRUNG-THỰC, TÂN-TÌNH, TƯƠNG-THÂN, THỤY-CHUNG trên quan niệm "Trọng Dân" làm gốc. Muốn có thái độ, - dụng dẫn đạo, ta phải ham dương nội tâm, nếu chưa phải bắt đầu ngay . Đó là bí quyết thanh công .

Thân ái chào quý anh chị em .

SAIGON, Tiết Xuân Đinh Mùi

TRUNG-UONG VAN-TAC-VU

TUONG-NIEM

HAI ANH

DA HI SINH

NGUYEN CONG LUONG

Là tên một chiến-huĩ văn-ngệ trẻ
Cái tên có nghĩa hiền-lành. Ai tiếp-xúc
rồi cũng phải nhận tên với người là một.

Tự chọn lấy con đường văn-ngệ -
chiến-đấu. Luôn luôn hăng say, gương-mẫu
không câu-an, tặc-trạch. Xem thường hiềm
nguy, có việc là làm, không lạnh nhạt tìm
nhẹ. Anh em đồng-đội, ai cũng mến phục.

Cùng với,

NGUYEN THANH TUNG

Một chiến-huĩ trẻ, lanh-lợi, tháo
vát - điều-khiển một Đoàn Văn-ngệ phục-vụ nông-thôn, công
tác tại Quang-Nam.

Hoạt-động ở bất cứ địa-phương nào, Đoàn các anh cũng
gây được cảm-tình của dân chúng, được dân chúng tích-cực
ung-hộ, vì tất cả các Đoàn viên đều hăng say phục-vụ, cư-xử
kheo leo và tinh-thận đoàn-kết nội-bộ rất cao. Các anh đã
mang phụng-tiện giai-trì lại cho những người đang khao -
khát tiếng đàn, giọng ca. Nhưng thực-tế mà nói, các anh còn
làm nhiều hơn thế nữa. Các anh đã giúp cấp phát thực-phẩm
cho các đồng-bào tự-nạn công-san, đang đói và mệt mỏi. Các
anh đã tắm rửa, dỗ dành các em bé. Các anh đã giúp đồng-bào
tan-cứ vì chiến-cuộc xây cất lại nhà cửa. Các anh đã đáp
mừng, khơi công, gia gạo, giúp các ông già bà lão đang phải
ganh-vác nặng-nề. Sau hết các anh đã liên-kết được với các
đơn-vị Quân-đội Việt-Nam Công-Hoa và Cán-bộ các ngành với
dân lành. Các anh đi qua, hoạt-động, đản hát hay vui đùa ở
nơi nào là nơi đó thấy được anh-sang và có ngay tình thương

Đoàn hai anh đã giữ cờ danh-dự về kỷ-lục thành-quả
công-tác. Việt-cộng rất xôn xang về những kết-qua tranh thủ

nhân-tâm của Đoàn các Anh.

Bọn chúng rêu-rao hăm-dọa :

" Gặp Tâm-Lý-Chiến còn tha
Gặp Văn-Tac-Vũ lột da chặt đầu".

Đó là một đòn hai mặt vừa đe dọa chặn bước tiến của Đoàn vừa ngấm ly-gian, chia rẽ tổ-chức ta với các cơ-quan bạn .

Hăm,dọa, canh cáo, ám-sát được coi như là nghề-nghiệp nhà của Việt-Cộng. Từ trước đến giờ, chúng đã giết hại biệt bạo dân lành vô tội, bao nhiêu cán-bộ, ngành nạo cụt còi, nạo phai đầu chi riêng Văn-Tac-Vũ ! Bàn tay hiêu sát đẫm máu của chúng không khiến ai tận đó là lời hăm - dọa suông. Riêng phân hai anh cũng biết vậy .

Nhưng chẳng lẽ mang danh là người tranh-đấu dù ở địa hạt nào, lại rút lui êm thấm vì một lợi dọa-dẫm . Người thanh-niên có khí-tiết có thể chết chứ không thể hen hắt ban re danh dự, bỏ rơi quân-chung đang nhất tề ủng - hộ mình .

Đoàn hai Anh đã chọn con đường vinh-dự con đường thủy-chung,, trung-tin, cùng với nhân dân tiến tới. Phì con người qua cam thi không thể có thái độ đó được .

Thái-độ đó làm cho Việt-Cộng vừa ngán ngàm vừa cay cú .

Rồi cho đến một đêm tối trời, khi người văn nghệ - không một tác sát tự vệ - trọ nghỉ trong nhà đông-bao ; chúng huy động đông đảo bộ hạ, vũ-trang đầy-đu, xông vào bắn giết như tàn công một đôn bot .

Thật là hèn hạ, thật là dã man !

Hành-động đó chứng tỏ Việt-Cộng là bọn người vô liêm-sĩ, không có lẽ phai, chỉ chuyên dùng vũ-lực thô bạo để bắt ép mọi người theo chúng .

NGUYỄN-CÔNG-LUÔNG, không còn nữa !

NGUYỄN-THÀNH-TÙNG, đã mất rồi !

Việc này xảy ra, nhân dân địa-phương vô -, cùng, phản-nộ và cực lực phản-đối hành-động tàn-bạo ghê tởm của bọn Việt-cộng. Chúng làm cho dân đau-khó, chán-nản, ệ-chệ và thất vọng, người văn-nghệ đến làm cho dân vui, chỉ thế thôi. Sát hại người văn-nghệ là Việt-Cộng gian-tiếp làm

hại nhân dân. Sự thật là như vậy .

Hai anh không còn nữa, tin này khiến ai ai cũng bùi ngùi, xúc động. Đã đành rằng cơ sinh thì phải có tử, và mặc dầu chúng ta đều biết là sống gửi thác về, nhưng chúng tôi không thể nào không tiếc thương hai Anh được . Chúng tôi tiếc cho hai Anh số kiếp ngắn ngủi, không sống đủ để thực-hiện hết những hoài-bào của chí trai anh - dùng để thấy thanh-bình trở lại trên đất nước này sau khi diệt hết những bọn ngoại vọng đang tìm cách pha-hoại cả nền văn hóa của một dân-tộc .

Nhớ là nhớ mỗi ngày nào đây, bên nhau công - tác tình thân, bắt nguồn từ khoa, hội-thảo, lục hoa tiêng đàn, khi hợp, hát, ăn một mâm, ngủ một nhà, mà nay đã ra người thiện-có, để lại một cái tang đau buồn cho vợ con thân - quyến, cho những người cùng chung một y hướng !

Chúng tôi vô cùng xúc-dộng trước cái chết của các Anh. Dĩ nhiên, thế nào cũng có những kẻ sẽ nói là các Anh đã qua chu-quan, đã không y-thực được hết, nhưng hiem-nguy mà các cán-bộ ngành chúng ta luôn luôn phải đương đầu .

Sự thật thì không đến nỗi thế. Đành rằng, thất - bại nào cũng mang trọng nãi tại ít nhiều lỗi-lâm, Nhưng ! có ai chiến-thắng mà không hề chiến bại ! Ngay cả đến bậc quân sư thời xưa, tại ba quan thế như Khổng-Minh mà cũng lâm phen nếm mui thất-bại chưa cay ! Cái chết, hai Anh cũng không ra ngoài công lệ ấy . Người ta thương bao không nên lay sự thanh bại mà luận gán anh-hung. Dịch tuy lam, hại ta về nhân mạng nhưng cái dung về tinh-thần, long qua cam có một không hai của hai Anh lại sang chơi. Dịch bị nhân-dân nguyên-rua. Đồng-bao xót thương mến tiếc hai Anh. Cái y-nghĩa hi-sinh thu gọn vào chỗ đó .

Thế xác hai Anh tuy đã trở về với cát bụi,, song việc làm và cái tinh-thần chí dũng, cái phong độ kha-ai ấy vẫn còn lại và ngời rạng như một tam gương lớn lao cho - những người tranh-đấu con lại soi chung.

Giờ đây các Anh đã trở thành những vị anh - hùng tiệp phong của tất cả các Cán-bộ nông-thôn. Nhiệm-vụ mới của các Anh là diu dân y chí và tinh-thần của những người đồng-đội .

Hai Anh đã hi-sinh trọn vẹn cuộc đời mình để đem lại danh-dự về chắng những cho tổ-chức của riêng chúng ta mà còn cho tất cả các cán-bộ đồng phục-vụ nông-thôn nữa .

Những người còn lại chắc-chắn sẽ tỏ ra xứng đáng với sự hi-sinh ấy .

Từ nay, không người cán-bộ nông-thôn nào được phép hạn-trì, vì hành-động này sẽ phản-bội lại sự hi-sinh cao cả của bạn đồng đội và là một sự đảo ngũ trước trách nhiệm của chúng ta đối với các thế hệ mai sau .

Chúng ta phải làm gì đây ?

Từ trước đến nay, nếp sinh-hoạt chung của cơ quan khiến chúng ta ăn ở với nhau như anh chị em một gia đình - gia đình thứ hai của cán-bộ. Trong tinh-thần ấy, chúng ta tat sẽ hoặc viết thư, hoặc đích thân thăm viếng - để chia buồn, để an-ui, để giúp đỡ gia đình hai Anh .

Về mặt công tác, chúng ta hãy nghiên-cứu và nghiêm chỉnh chấp hành Thông-tư của Trung-Ương .

Hiệu-năng công-tác không sút giảm, bình tĩnh phục vụ, không nao nản, hết sức, tận-trì canh gác đề phòng, không để địch gây thêm một vụ Quang-Nam thứ hai nữa là chúng ta thiết thực tương niệm, thương nhớ và không phụ lòng người đã hi-sinh .

Kính cầu hương hồn hai Anh sớm siêu-lạc nơi miền Thượng-cảnh và nguyện lợi noi đi đôi với việc làm nơi những người tranh-đấu còn lại .

VĂN - TÁC - VỤ.

LOI HAY Y DEP

* Thành-đạt không phải ở người ngoài giúp mà chính là ở trong tự-tin .

A. LINCOLN

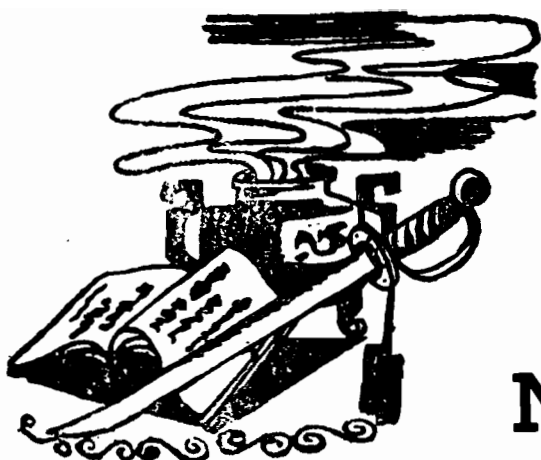
* Nói đúng, nghĩ đúng, cũng chưa đúng, cần phải thi-hành cho đúng.

LACHAUSSER

* Nói là gieo, nghe là gặt .

PYTHAGORE

Nhận-diện

Văn-ngệ chiến-đầu

* THIẾ-THẠC

Văn-ngệ chiến-đầu, một danh-từ không mấy xa lạ vì được đề-cập đến rất nhiều, nhất là trong những năm gần đây, khi cuộc đấu - tranh của dân-tộc chống xâm-lăng Cộng - Sản bước vào giai đoạn quyết-liệt, đe-dọa sự sống còn mọi người .

Lời lời cổ-vũ, tiếng tiếng kêu gọi Văn-ngệ dùng-đúng biệt-lập nũa, hãy tập-hợp cùng với các ngành sinh - hoạt khác, nhất trí dốc toàn-lực phục-vụ dân - tộc, cải-thiện xã-hội cứu nguy đất nước .

Mục-tiêu rất rõ-ràng, lý do rất xác đáng .

Lấy cái lợi hại mà luận, nếu chúng ta - những con người tự-do - bị đánh bại thì số phận sẽ ra sao ?

Riêng về giới văn-ngệ-sĩ, chắc chắn sẽ phải rơi vào một trong hai lối sau đây :

1. Hoặc không biết đến tự-do là gì, nũa, cạm - tâm làm những tên văn-nô phục-dịch quyền-lợi đang, phan - bội dân-tộc như đám văn-nô miền Bắc hiện nay .

2. Hoặc phải đấu tranh đòi tự-do, đòi quyền sống ngay trong lòng địch như những chiến-sĩ văn-ngệ trong nhóm "Nhân văn" ngoài Bắc, để rồi vì cô-thể bị tiêu-diệt, ôm-hận nghìn đời.

Về lối thứ nhất, chắc-chắn người văn-ngệ-sĩ tự-do không làm được và cũng chẳng ai điên rồ ước-mong như thế bao giờ.

, Chúng ta cảm thấy xấu-hổ lây khi đọc những câu thơ của đám văn-nô :

"Thương cha, thương mẹ, thương chồng,
Thương mình thương một, thương ông thương mười.

Tổ-Hữu (khóc Staline)

, Nghe đọc mà thế đó, huống-hò phải sáng-tác thì còn khổ sở đến mức nào ?

Như vậy, chỉ còn lối thứ hai. Lối này tuy hào-vỹ được cái khi-tiết, song trong sự chông-chơi ấy, ưu-thế phần nhiều thuộc về bên địch.

Trước hay sau, đằng nào chúng ta cũng phải tranh đấu. Tranh-đấu ngay từ bây giờ - khi sắp có nhiều ưu thế - chúng ta có nhiều hy vọng chiến-thắng và giảm-thiểu được sự hy-sinh.

Trước kia người ta đã đòi hỏi quá nhiều và lợi - dụng nhiệt-tình văn-ngệ-sĩ, biến văn-ngệ thành một loại điều-dom, ca tụng hào-huân. Tự ai văn-ngệ-sĩ bị va - chạm nên hoạt-động bị gian-đoạn. Người văn-ngệ-sĩ mạng trong lòng hoài-bao, chiến-đấu đã mất đi một dịp tốt để phục - vụ dân-tộc và trở nên lạc-long.

Cái chương, ngại ấy, hơn một năm nay không còn nữa. Sự kiện đó cộng với y-thức chấp-nhận tranh-đấu ngay từ bây giờ của văn-ngệ-sĩ, nên chúng ta đã tập-hợp được một số đồng-đạo bạn đồng-hành.

Ở thành-thị, về nông-thôn, đồng-bằng, núi non, nguy-hiểm, ta không quan-ngại, đi, đến đâu văn-ngệ chiến-đấu cũng đã ghi nhận được nhiều cam-tình nồng-hậu.

Thành-tích chúng ta đã được thực-tế xác-nhận một cách minh-bạch.

Không thấy có một sự đòi hỏi nào quá đáng về phía Chính-quyền cũng như bị công-kịch về phía người thương - ngoại. Không phải nó có uy-quyền mà vì nó có sự-mạng, có

tánh bạn và tánh hi-sinh bất vụ lợi .

Như vậy, văn-ngệ chiến-đấu, mặc nhiên đã chiếm được sự đồng-tinh của các giới. Điều đó chứng minh rằng, người chiến-bình văn-ngệ đã chọn đúng quan-niệm, đúng thái độ phục-vụ và đúng địa-ban hoạt-động .

Tóm lại, lúc này hơn lúc nào hết, văn-ngệ chiến-đấu đã hội đủ những điều-kiện khách-quan để tiến tới. Nếu ví văn-ngệ như cái cây thì chúng ta đã có đất tốt, có cây với một vài bông hoa đang khoe sắc bên cạnh những chum trai con xanh .

Chúng ta sẽ phải còn làm nhiều hơn nữa cho bông thành trai, cho cành thêm bông. Nội thệ nghĩa là ta đòi-hỏi nơi ta, những nỗ-lực về lý-thuyết và về thực-hành. Chúng ta biết chúng ta, như mình quen thuộc với khuôn mặt mình mà thình-thoang vẫn phải soi vào gương để lau rửa cho được sang-sua hơn và tìm một sự đặc-y về mình : sự tự tin .

Chúng ta thử soi lại vào gương cái con người - văn-ngệ chúng ta để tìm sự tự tin ấy .

a) Vị-trí .

Quan-niệm rằng xã-hội cần được tiến-bộ, Xã-hội tiến-bộ là xã-hội có tổ-chức, có hoạt-động, kể cả hoạt-động văn-ngệ. Văn-ngệ cũng như các ngành khác đều có địa-hạt riêng của nó, nhưng bao giờ cũng có những tương-quan mật-thiết, cùng chịu sự chi phối bởi những quy-luật chung về tiến-hoa. Sự đứng biệt-lập chẳng những có hại cho xã-hội mà còn tự-chuộc lấy một sự thiệt-thòi cho chính văn-ngệ-sĩ. Người ta quen gọi là khủng hoảng quan-chung văn-ngệ. Như vậy, hòa-hợp là điều cần-thiết cho cả đôi bên. Tuy mang một nhiệm vụ xã-hội mà vẫn không mất cái ban-sắc văn-ngệ. Trong khi toàn dân, toàn quân dồn mọi hoạt-động mọi tâm ý vào cuộc chiến-đấu sinh tử quyết-định này, sự tách rời được xem như đao ngũ .

(còn tiếp)

LOI HAY Y DEP *****

* Biết, phải biết cho suốt, làm
phải làm cho đến nơi. TRUONG-DINH-PHONG

* Một trái tim không lý-tưởng là
một bầu trời không tinh-tú. GASTON DUTIL

MỘT NGÀY HOẠT ĐỘNG CỦA ĐOÀN V.T.V.

Được tin Văn - Tác - Vụ đến, đồng bào các giới từ trong Ấp kéo ra hân hoan đón chào..

Một buổi sáng đẹp trời, đoàn Văn-Tác-Vụ túc-trực chờ máy bay đưa đến địa điểm công-tác.

Các em tự động tập hợp, cán bộ Văn Tác Vụ phân phát những bản nhạc mang màu sắc, âm điệu dân-tộc và hướng dẫn các em hát vui vẻ.

Việc của dân như việc của mình, lúc rảnh, nhơn tay giúp đỡ chằng nề hà công lao..

Thăm viếng đồng-bào, hỏi thăm sức khỏe, mạn-đâm thân mật và giải-đáp thắc mắc.

Cuộc đời cán bộ đã tạo cho họ nếp sống tập-thể, cùng vui vẻ ăn chung với nhau không khác chi lúc ở nhà.

Không kiểu cách, các tiểu thư cán bộ coi việc rửa bát như những việc làm khác của chính mình.

Mặc dù trình diễn giúp vui không lấy tiền nhưng các cô vẫn phải hóa trang công phu như tài-tử chuyên nghiệp.

Màn hợp-ca chào mừng khán-giả trên một sân khấu không kém mỹ quan.

Sáng hôm sau Đoàn lên máy bay đi công-tác nơi khác lòng sung sướng lạ thường vì đã làm cho đồng bào vui để quên những nỗi mệt nhọc.

CÔNG TÁC

ĐÊM

* Hồi-ký ÁNH-HOÀNG

Công-tác đêm, dậy mau !
Tôi đang ngủ. Tiếng gọi của Anh, Đoàn-Trưởng làm tôi bừng tỉnh. Lúc đó, nhìn lên đồng-hồ mới một giờ hai mươi.
Ngoài trời đen như mực. Anh Đoàn trưởng đến đánh thức từng người một. Một vai tiếng ngáp, và tiếng vươn vai trong đám chị em chung tôi. Nhưng tất cả Đoàn ai này đều lặng-lẽ sửa-soạn cho " Công-tác đêm " .

Ba tiếng " công-tác đêm " ban đầu, đến với chúng tôi còn hơi xa lạ, nhưng gần đây đã trở thành mệnh lệnh quen thuộc thay cho tiếng " Dạ thanh Chiêu-Hồi " .

Chúng tôi, gọn-ghe trong bộ đồ bà ba đen, chân đi dép nhựa (thứ đẹp của cán-bộ VTV phải có trong kho a huấn-luyện kỹ 2 vừa rồi) . Tôi và các chị bạn chải lại cái tóc con rối bù. Như mọi lần, mỗi người đều có phận-sự cho công-việc. Anh D. lấy truyền đơn. Anh L. và anh T. lấy bộ-phận âm-thanh bằng pile. Th. lên lại chiếc dây đàn vọng-co. Anh S. lo sắp xếp truyền-đơn, bích chương.

- Xong chưa các bạn ?

Anh Đoàn-Trưởng hỏi rồi tiếp luôn :

- Nhớ kiểm-soat lại xem có quên gì không nhé.

Thôi chúng ta lại đây, mình dặn lại mấy điều cần-thiết cho công-tác đêm nay một chút .

Chúng tôi, bảy anh chị em đến gần, anh ngồi chung quanh một ngọn đèn cây nhỏ. Anh giở tập tài-liệu, và ban đờ. Chỉ tay lên những con đường ngoằn-ngoéo, anh nói:

Công-tác đêm nay quan - trọng lắm và rất nguy-hiêm. Các bạn nhớ khi đi phải tuyệt-đối giữ im, lặng, nhẹ ! Chúng ta sẽ đến Ấp Bến Trĩ, Xã Tập Sơn, xa, khoảng vài cây số. Ấp này thuộc khu kiểm-soat của địch cách đây 1 tháng Quân Dân ta mới vừa bình-định lại được. Tuy nhiên, tất - cả những gia-đình ở Ấp này đều có con em ly-khai hết và họ vẫn tìm cách tiếp-tế cho địch. Chúng ta phải chịu và cảnh giác nhiều. Thôi, chúng ta lên đường. À, chương-trình vẫn không thay đổi gì cả đâu nhé !

Vừa lúc đó Ông Chu-Tịch Xã bước vào.

- Xong chưa ? Xin Ông Đoàn-Trưởng cho anh em đi.

Anh Đoàn-Trưởng ra đầu cho chúng tôi và bước theo ông ta. Chúng tôi cũng mang, đồ lên vai, thối tất cả ngọn đèn cây và lặng-lẽ bước ra cửa.

Giờ đêm thối nghe lạnh-lạnh. Tôi ôm chặt cái bó truyền-đơn vào ngực để chong-dờ nhưng cơn gió do.

Một trung-đội Nghĩa-quân yểm-trợ cho chúng tôi đã đi gần hết một nửa. Chúng tôi cũng xếp hàng một, đi gọn ở giữa. Khoảng cách mỗi người không hơn kém một thước.

Sương khuya xuống, ướt tóc và vai, tôi tỉnh - táo, hẳn lên. Không ai nói với ai một, lời nào cả. Thịnh - thoang có một vài tiếng ho khe khe của anh chị nào đó. Tôi đi cạnh một anh mang máy truyền-tin. Tiếng máy chạy re, re hoai. Lâu lâu, tôi nghe hai bên trao-đổi mật-ngữ, chẳng hiểu là họ nói gì.

Đang đi trên đường, đoàn người bỗng rẽ xuống 1 cánh đồng. Nước sâu tới đầu gối làm tôi lạnh đến rợn nồn người. Có một vài tiếng xuyt-xoa của các chị bạn, Đoàn người rẽ lùa tiến bước. Lùa cao gần tới ngực, và sắp chín hết. Mũi lùa thong ngai-ngai, Tiếng bi-bom của nước vang lên vì bị những bước chân khuấy-pha. Tôi đoán nước đục lắm. Vài con rai cá hay ếch nhái chạy trốn gây thanh tiếng sột sọt như những bước chân của chúng tôi đang đi.

Anh S. xích lại gần anh T. hỏi nhỏ :

- Tại sao chúng mình lại phải đi đường này, khá cực đấy !

- Có lẽ để tránh phục-kích hoặc mìn của địch.

Anh T. vừa trả lời thì có tiếng "suyt" của anh TH. nhắc im-lặng. Đoàn người lại im-lìm tiến bước.

Tôi đang hát thầm bài "Tiếng gọi Văn-Tác-Vũ để tự an-ui và gây tinh-thần hăng-hai cho chính mình và chân

đã bước lên cạp. Một con đường ngoằn-ngoèo dẫn vào làng ở trước mặt. Hàng cây hai bên đường che khuất lam đường đi thêm tối om. Người đi sau không còn nhìn thấy người đi ở trước nữa. Chúng tôi phải dắt tay nhau bước để khỏi lạc.

- Úi chà !
Một tiếng kêu khẽ ở phía sau. Tôi nhận ra đó là tiếng của chị H. . Một vai tiếng cười khúc-khích nổi lên.
Cái gì đó các anh ? Tôi hỏi.

Anh Th. vừa cười vừa đáp :

- Anh Doan-Trương cạp-thị vừa đụng cây đàn và o đầu cô H. .

Chúng tôi bước đi độ vài bước nữa thì một tiếng kêu khẽ nữa vang lên, tiếng kêu của ông Doan-Trương bị vấp te. Chúng tôi chưa nín hết cười thì bị dòn lại đụng cạp vào nhau độp chat, vì ở phía trước họ dừng lại bất-thình-lĩnh. Tôi cho, tôi cũng bị so-phận đầu, đầu tôi chạm phải cái chân micro của anh L.S. mang đằng trước.

Có lẽ tới mục-tiêu rồi ! Tôi đoán thế vì tôi vừa nghe anh linh truyền-tin gọi may, : " Đại bang gọi Quạ đen, Đại bang gọi quạ đen, nghe rõ trả lời ? " . Tiếng may re - re một lúc và bên kia đáp : " Đây quạ đen nghe ro. Có việc gì không ? " Bền này tiếp " Họa mi đã đến, sửa-soạn để đón vào, nghe rõ trả lời ? " .

- " Nghe rõ lắm, thi-hanh, chấm dứt " .

Vài con chó trong làng sủa lên mấy tiếng rồi im. Đồng-hồ dạ quang trên tay chỉ bẹ giờ thiếu năm. Như thế là chúng tôi đã đi được hơn hai tiếng rồi. Anh Doan-trương ri tai từng người chúng tôi :

- Nếu có đụng độ thì chạy ra ruộng nhé ! Coi chừng nhau kéo lạc.

Đêm vẫn bao trùm nặng-nề không một tiếng động . Tôi cảm thấy hơi hồi-hộp và một vai lo sợ vẩn-vơ xen trong lòng. Tôi đưa mắt nhìn theo ánh-sang chớp tắt của mấy con đom đóm. Tôi nghĩ đó là mắt của V.C. hay của ma quỷ ?

Đàn người lại tiếp-tục đi, nhưng lần này những bước chận rất e-dè, cân-trọng. Đi được một vai trăm thước nữa, chúng tôi thấy những mai nhà nằm san-sạt nhau bất động dưới bóng đêm. Chúng tôi dừng chân ở một cái cây nằm bên cạnh ruộng.

- Đến nơi rồi phải không chị H. ? - Tôi hỏi.

Có lẽ.

Mấy anh Nghĩa-Quân lập tức rời chúng tôi ra vòng
(xem tiếp trang 26)

DỤNG CỤ ẢO THUẬT

Bàn đến dụng-cụ của một nhà ảo-thuật, người ta liên-tương ngay đến tanh-chất phức-tạp của nó, con rắc rối hơn cả những nhạc-khí hay đồ dùng của các bộ môn văn-ngệ khác.

Chỉ nhìn vào chúng, ta cũng đủ thấy cái khéo-léo và tinh-yí của nó. Mỗi một trò, mỗi một mẹo đều đòi-hỏi sự sắp xếp riêng-biệt và ngăn nắp, từ cái bàn, cái ly, cho đến một mảnh giấy vụn.

Vì thế, mỗi khi dùng đến chúng ta phải luôn luôn cẩn-thận và giữ gìn hết sức kỹ-lương.

Một người ảo-thuật yêu nghề không bao giờ dùng một cây "bà ghệt" bạc trắng hay một chum hoa nhài nạt, một cái lộn đã rỉ sét. Như vậy, sẽ lộ liễu, mất đi vẻ huyền-bi-kem hấp-dẫn, nếu không khéo đôi khi còn hỏng cả chương-trình ảo-thuật của chúng ta.

Do đó, vấn-đề giữ-gìn dụng cụ ảo thuật được đặt ra và sau đây là một vài chỉ-dẫn đại-cương :

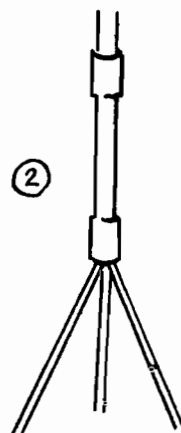
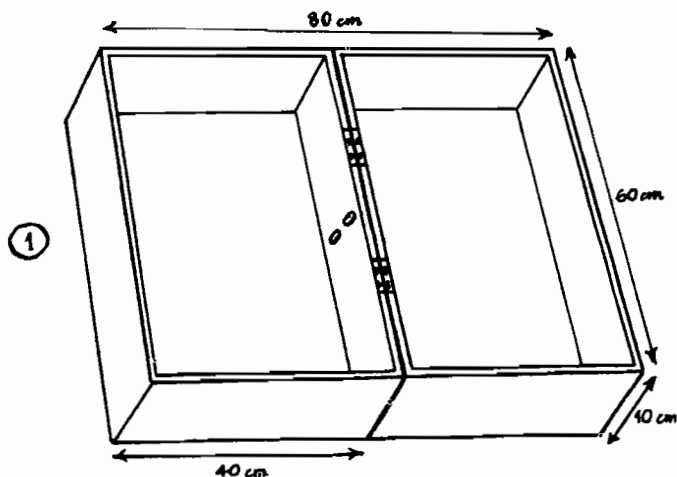
I. LÚC DI-CHUYỂN.-

Khác với những nhà ảo-thuật chuyên-nghiệp ở đô-thành, chúng ta phải đi từ Ấp này sang Ấp nọ, khi trèo đèo vượt núi, lúc băng qua ruộng rãnh nơi các tiên-đôn heo-lanh nên việc giữ-gìn dụng-cụ có phần kho-khăn hơn.

Để được dễ-dàng, mỗi bạn phụ-trách ảo-thuật nên sắm lấy một cái rương xách tay mà chúng tôi sẽ trình-bay sau đây - với những vật-liệu rẻ tiền, có thể tự làm lấy, hoặc mua ở địa-phương, lời năm hay sáu trăm bạc.

II. CÁC BỘ-PHẦN CÁI RUƠNG.-

I. Cái rương xách làm bằng gỗ gồm hai nửa bằng nhau dính liền bởi hai cái bản lề (hình I) .

Kích thước mỗi nửa như sau :

- chiều cao 10 phân tây
- chiều dài 60 phân tây
- chiều ngang 40 phân tây

Mỗi nửa có một cái quai, khi xách thì gấp lại, hai quai tương-đồng nhau.

2. Một cái chân ba chấu bằng ống nước mà các bạn đã có sẵn (hình 2) .

3. Một cái gấp bằng hai thanh sắt hàn dính lại một đầu. Đầu này được phụ thêm một ống nước, dài độ hai phần

Khi muốn biến cái rương thành cái bàn, ta mở

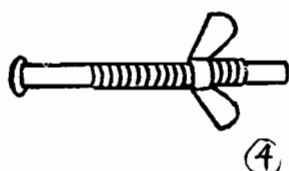
ngửa cái rương ra và lấy cái gấp này cắm vào khoang giữa. Nó sẽ kẹp chặt hai nửa cái rương, đầu lưng lại. Trên cái gấp, có xoi bốn cái lỗ. Nơi chỗ giữa hai nửa cái rương đầu lưng lại cũng có 4 cái lỗ như vậy (hình 3).

Hai cái chốt có ốc chuông (hình 4), để gài vào lỗ cái gấp xuyên qua các lỗ ở cái rương như đã nói ở trên và vặn ốc chuông lại cho chặt-chĩa.

Như vậy, là chúng ta có tạm một cái bàn tương đối chắc-chắn khi ta cắm lên cái chân ba chân (hình 5).

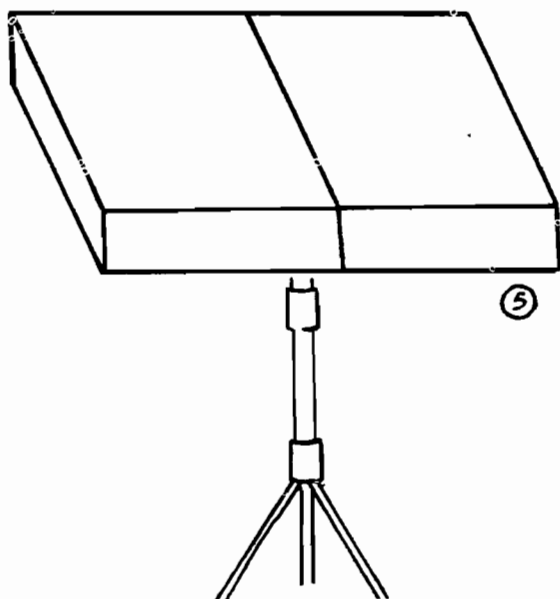
III.- TRONG KHI TRÌNH-DIỄN.-

Trong, khi trình-diễn, lúc nào cũng, phải có một người phụ.

Chính người này giữ gìn đồ đạc trong, khi ta bận làm, trò. Mọi một món đồ phải để vào chỗ nhất, định danh, cho nó để khi cần là có ngay, khỏi mất công hỏi-han, tìm kiếm lộn-thời.

Buổi trình-diễn, nào cũng có một số ít khán-giả - nhất là những em nhỏ thích đứng phía sau hậu-trưởng.

Các người đó rất là đang ngại, họ có thể lấy những món đồ vật, văng của ta, không phải vì lòng tham mà vì tanh tợ-mo, muốn, khám-pha cái bí-an ao-thuật.

Nói ra, không phải là ta nhỏ mọn, nhưng vì, những vật, ấy không phải là dễ tìm, ở bất cứ nơi nào và lúc nào.

IV.- SAU KHI TRÌNH - DIỄN.-

Trình-diễn xong, ta phải kiểm-sat lại đồ đạc đây-du và cất vào

chỗ cũ trong thùng riềng ngay.

oOo

Chúng tôi hi-vọng những điều nêu trên đây giúp ích các bạn phần nào trong khi đàm-trạch phần-vụ ao-thuật ít ra, cũng tranh được nhiều điều bực-bội vì sự hư-hao và mat-mat do nghề một cách vô lý ./.

PHƯƠNG-THẮNG

CÔNG TÁC * * * * (tiếp theo trang 22)

ngoài giữ an-ninh . Anh Đoàn -
Trưởng đến gần nói với chúng tôi :

- Đệ rồi, anh em phân chia công việc đi. Chúng ta treo hai cái loa trên ngọn cây này. Một cái hướng - vào làng BT, một cái hướng ra ruộng .

Chúng tôi lặng-lẽ lo công-việc. Tôi phải phục anh L. , cái anh chàng người Việt gốc Miên chăm-chi nhát ở trong Đoàn. Không đầy năm phút, anh đã cột xong hai chiếc loa như lời anh Đoàn-Trưởng bảo. Anh chàng L.C. bây giờ tôi mới nhớ tới, từ nay giờ anh hề của Đoàn đi qua lặng-lẽ có lẽ vừa đi vừa nghĩ đến cô vợ ở Sai-Gon sắp đẻ, Anh ta đang lui-cúi nói sõi dây micro. Trong đêm tôi chỉ có bóng đen đang làm việc. Những động-tác như những con người bí-mật trong một phim trình-tham ma tôi đã xem tại Cần-Thơ.

Anh Đoàn-Trưởng đưa cả Đoàn đến một bụi cây gần đây, cách chỗ để loa chừng mười thước . Anh cười và nói :

- Chúng ta ngồi đây làm việc cho chắc ăn.

Chúng tôi bắt-chước anh ngồi đại xuống đất. Ông Trung-Đội Trưởng Nghĩa quân đi lại chỗ chúng tôi hỏi khẽ :

- Xong chưa ? Bắt đầu đi ông Đoàn-trưởng.

Anh Đoàn-trưởng nhờ ông Trung-đội-trưởng lại gần cái loa và bắn một tràng súng. Đây là dụng ý của anh , làm cho buổi dạ thanh, địch phải chú-y tới. Tiếng súng nổ dồn dập, làm tôi phải bịt hai lỗ tai lại. Những viên đạn bắn ra khỏi nòng thanh những tia lửa bay veo trong đêm tối - tôi rồi biến mất.

Anh Đoàn-Trưởng kéo chiếc micro đến gần , gõ thử vài tiếng làm nó hu lên như đau-đớn. (còn nữa)

CẢM SÓT THÔNG THƯỜNG

Một kẻ thù còn nguy hiểm hơn Việt-Cộng làm hạn chế những hoạt động và đánh, ngã cán - bộ của chúng ta là chứng cảm sốt, thông thường. Phai, thanh thật mà, công nhận rằng, đồng minh của chứng bệnh này là sự thiếu hiểu biết và tinh đề-dại của cán-bộ.

Trong năm qua các bạn, đã bị cảm sốt bao, nhiều lần ? Hiện giờ bạn hoặc bạn đồng toan có ai đang bị, cảm sốt không. Các bạn có đồng ý rằng nếu không vượt phai cảm, giắc mệt - nhọc bạn thân kho chịu, ho và sổ mũi liên tục và rất có thể có phai dễ chịu hơn không. Thực vậy, nếu các anh chị muốn được khỏe mạnh để phục vụ xứ sở, tôi xin giúp các bạn vài điều sau đây: Nếu các bạn đọc, và làm theo điều chỉ dẫn giản dị dưới đây, các bạn có thể trở thành vị bác-sĩ tự-chữa lấy bệnh cảm-sốt của mình - hoặc hơn nữa có thể tự đề phòng để khỏi bị cảm sốt ngay từ lúc đầu.

A. TRIỆU CHỨNG

Những triệu chứng của bệnh cảm sốt thông thường như thế nào ?

Sổ mũi hoặc đờm nghẹt ở cổ
Cảm thấy mệt nhọc chán nản
Người hơi sốt

Đôi khi người bệnh còn mắc một vài hoặc tất cả những triệu chứng sau đây: hắt hơi, ho, ngứa cổ, nhức đầu, choáng váng. Khi những triệu chứng này kéo dài hoặc trở nên trầm trọng mặc dầu đã áp dụng những phương thức điều trị dưới đây bạn nên đi khám bác-sĩ nếu không bạn sẽ bị lâm trọng bệnh.

B. CÁCH ĐIỀU TRỊ

Bạn phải làm gì sau khi bị cảm ?

Hai điều quan trọng nhất là nghỉ ngơi nhiều và dùng chất lỏng ngay khi có những triệu chứng bị cảm sốt. Nếu tri hoạn, sự bình phục sẽ lâu và khó khăn.

Nghỉ ngơi : Càng nghỉ nhiều càng tốt. Phương-pháp tốt nhất, nếu có thể, là nằm nghỉ 24 hoặc 48 tiếng đồng hồ. Nếu bạn phải đi-chuyen và làm việc, nên cử-động càng ít càng tốt và nằm nghỉ khi thuận tiện. Khi đã cảm thấy khá hơn, thì bạn có thể, giành vac phần công việc của mình trở lại và có thể giúp đỡ đoàn thi hành công tác, một cách tốt đẹp hơn. Bởi vậy nếu các bạn bị đau không nên có mặc cảm phạm lỗi, hoặc nếu một trong các đồng đội của bạn bị đau, nên hiểu rằng đó chỉ là tạm thời.

Chất lỏng : Uống nhiều chất lỏng (nhất là khi bị sốt) suốt ngày: nước, trà, nước trái cây (tốt nhất) xúp (các bạn có thể không cảm thấy đói lắm nhưng các bạn có thể cho bát cơ một thứ gì vào món xúp như thịt, cá, rau v.v... và dùng chất lỏng ấy để giúp thân thể lấy lại sức lực). Những chất lỏng đặc-biệt này đi vào cơ-thể sẽ tăng những chất độc trong bộ tuần hoàn ra ngoài.

Những viên Aspirin giúp làm giảm trạng-thái khó chịu và cơn sốt được phần nào. Mỗi ngày có thể uống hai hoặc ba viên cách nhau nhiều giờ.

Thuốc sinh-tổ cũng tốt vì nó giúp bạn duy-trì sức-lực có thể và làm phục hồi, một số hoa-chat quan-trọng trong cơ-thể (các chất béo và khoáng chất) mà chắc-chắn, các bạn thiếu đi khi bị bệnh cảm sốt và trong lúc sức kháng bệnh của bạn giảm đi.

Tránh những nơi lạnh, luồng gió và nhất là đừng để bị ướt trong lúc bình-phục.

C. PHÉP TRỊ-LIỆU PHÒNG NGỪA

Trước hết, làm thế nào để có thể tránh được cảm-sốt. Thật ra đây là một việc gian dị, cứ giữ cho cơ thể điều-hòa không bị qua nhiều ảnh hưởng thời-tiết, để duy-trì một sức kháng bệnh cao. Điều này rất quan-trọng vì mầm bệnh, cam luôn luôn bao quanh chúng ta chỉ đợi dịp sức kháng cự của cơ-thể ta suy yếu là chúng có thể tìm thấy một nơi tốt để sinh-san.

- Tránh làm việc quá nhiều khiến thân-thể mệt - nhọc

hoặc tiếp-tục các công việc nặng nhẹ ngoài khả-năng của mình.

- Nền ngủ nhiều và có giờ giấc để thân thể được nghỉ ngơi và lấy lại sức khỏe .

- Nền ăn thức ăn bổ dưỡng với một phân lượng đầy-đủ, và ăn đúng giờ giấc.

- Tránh phơi mình lâu ở nơi nóng, lạnh, và ướt-át. Khi khỏe mạnh bạn dám mưa dãi nắng một thời gian ngắn thì không hề gì nhưng nếu bạn bị ướt, thì nên lau khô người càng sớm càng tốt và không nên mặc quần áo hoặc đi giày ướt .

- Không nên tiếp xúc quá gần người bị cam sốt nhất là khi họ hắt hơi hoặc ho. Dù sao thì bạn cũng có thể bị cam ; nhưng ít nhất bạn cũng nên có tranh, nếu có thể .

- Mỗi ngày nên uống một viên thuốc bổ nếu có thể .

Không nên xem thường bệnh cam vì giọng nói lí nhí, hoặc khan khan có thể làm hỏng cả buổi trình diễn, hoặc làm ngưng trệ hoạt động của đoàn vì một hoặc hai đoàn viên nằm liệt vì bệnh cam .

Phòng ngừa bệnh, là cách tốt nhất. Nếu sức kháng bệnh của bạn cao, vì trung cam sẽ không có cơ phát-triển. Nếu một khi bạn bị cam phải tức thời phản công lại, bạn càng làm sớm bao nhiêu bệnh càng ít trầm-trọng và kéo dài bấy nhiêu

D. KẾT-LUẬN

Nếu bạn khinh thường bệnh cam, bệnh sẽ gây nguy hại cho bạn; Vì bệnh cam là triệu chứng cho biết sức kháng bệnh của bạn bị suy-yếu, và bệnh cam tự nó góp phần lớn vào việc làm suy giảm sức kháng bệnh của bạn. Và lúc bấy giờ bạn là một nạn nhân đang chờ đợi một cơn bệnh thực sự trầm-trọng như bệnh sùng, cuong phổi hoặc sùng phổi - chỉ nêu ra vài bệnh có thể làm nguy hại đến tính mạng .

Giờ đây hãy coi, chúng kẻ thù nguy hại nhất của chúng ta, đó là bệnh cam sốt thông thường. Tuy nhiên, nên nhớ rằng bệnh sẽ không có dịp bành trướng trừ phi đồng-minh của nó - tức bạn - giúp nó .

Bác-Sĩ Cán-Bộ

VỀ VỚI DÂN

Ra đi chẳng ngại đường xa
Vì dân, dầu phải bốn-ba dặm trường

Qua sông, lội rạch, vượt đồng
Gian-nan nào nài, miễn đồng bào vui

Xe ba bánh, đẩy bằng tay
Qua bao Xã, Ấp miền Tây Nam phần

Cùng nhau một chuyến đồ ngang
Chở niềm vui đến xóm làng xa-xôi

Ở VỚI DÂN

Nụ cười luôn nở trên môi
Giã giùm cối gạo đỡ tay lão bà

Viếng thăm lui tới khắp nhà
Vấn an sức khỏe, tặng quà, cảm thông

Hàn-huyên câu chuyện mặn nồng
Khiến bà cụ cũng thấy lòng ấm vui

Báo chương mang phát khắp nơi
Loan truyền tin tức mọi người đều hay

PHƯƠNG-THỨC

TỔNG DỌT

Thông-thường, trước khi mang một chương-trình ra trình-diễn thực-sự cho công-chung xem, các đoàn văn - nghệ đều có một buổi tổng-dợt .

Tổng-dợt là kết-hợp các tập-dượt cá-nhân về từng vai trò, từng bộ môn, đã được phân công, thành một chương-trình có đầu đuôi, có thứ tự trong một khoảng thời - gian nhất-định nào đó, và trên một không-gian bằng sân-khấu dự định trình-diễn .

Tổng-dợt còn có mục-đích kiểm-điểm lần chót, nhằm điều-chỉnh những lệch-lạc nếu có và bổ-tuc kịp thời những thiếu sót, để đến lúc công-diễn được thông suốt, khỏi phai bỏ' ngỡ' .

Thực-hiện được một chương-trình, tổng-dợt đến nơi đến chốn, chúng ta đạt được nhiều lợi điểm :

1. Gây cho các diễn-viên thêm lòng tự-tin khi ra sân-khấu .

2. Nhờ ý-kiến xây-dựng chung mà khả-năng cán - bộ được cải-thiện, nâng cao trình-độ kỹ-thuật .

, 3. Diễn-tiến chương-trình được trơn liền, có mạch lạc, khoi que-quặt .

4. Nhờ đó, sân-khẩu liên-tục sôi-dông, lôi-cuốn không ngừng sự theo dõi của khán gia, Vì vậy bớt được sự ồn-ao chung vì chờ đợi trong những lúc gian đoạn .

Những buổi trình-diễn văn-nghe kết-quả nhiều hay ít, thành-công hay thất-bại, phần lớn đều tùy thuộc vào yếu-tố tổng-dợt .

Không có gì đáng,tiếc bằng,,chỉ vì thiếu tổng dợt hoặc tổng-dợt không đầy đủ, mà làm hỏng cả một chương - trình văn-nghe, phí mất bao công phu tập-luyện .

Về mặt lý-thuyết, ai cũng nhìn nhận như vậy là đúng, song trên thực tế, ta thường được mục kích, nhiều - buổi trình-diễn loạt-choạt, không đặc y tí nào cả .

Đó là lỗi ở phần tổng dợt quá thiếu sót. Thiếu sót ấy bắt nguồn từ những nguyên nhân sau đây :

- Quá đặt nặng vấn đề, tập dợt cá nhân, bộ môn ; mà xem nhẹ vấn-đề tổng dợt, chỉ làm qua loa, lầy lẹ .

- Vì tự ái cá nhân, diễn-viên không nghe lời nhận xét và xây-dựng chung. Hoặc gia nề nang nhau mà cho qua , không thẳng-thắn phê phán .

- Chưa gây được không khí tập dợt hào hứng nên nhiều diễn-viên cảm thấy kỳ cục và ngượng ngập trong lúc diễn thử cho nhau xem và nhất là cạ ke khác xem lạ . Vì vậy, diễn-xuất mất tự nhiên, khó ước lượng được khả-năng để sửa chữa .

- Chỉ chú trọng những, cái, đại sự, cái khó nhự kịch vũ, mà xem thường những mục nhỏ, dễ nên vương mắc bất ngờ

- Diễn-viên kịch chỉ chăm lo thuộc lời đối-thoại xem nhẹ phần động-tác tương-ưng, nên lắm lúc, làm chon người đông cạ ngo-ngang, mất hứng và là dịp để khán gia nhận thấy nhược-điểm của mình .

- Diễn viên quá chú ý đến sự khen chê, từng , lúc của khán-gia, nên hay bị khịch động làm sai hỏng các bộ thế (position), tất nhen về lời diễn hoặc cương bày hay lập lại, nhiều lần một mỹ từ, một động-tác nào đó đã làm khán-gia cười rộ. Việc diễn sai các bộ thế, , tí cũng như người đứng hướng đông, bắt tay người đứng hướng tây mà lại quay mặt sang hướng Bắc, ngo ngay ống kính phong-viên về

nhập-aph. Đối với người dễ-dãi thì không sao nhưng với khán-gia sanh-diệu họ rất lầy lam bực-tức, kho chịu vì gai mắt.

, Để giúp quý-bạn phân nào trong công-việc thực-hiện hoàn-hao một buổi tổng-dợt, tranh được những sơ-sot vừa kẻ chung tôi - sau khi tổng-hợp kinh-nghiệm các đoàn - đã rút ra được mấy tiêu-chuan sau đây :

I. Chương-trình tổng-dợt gồm có những mục gì ?

Tất cả các mục có ghi trong chương-trình dự - định đem ra trình-diễn đều phải đem ra dợt lại như: Tuyên-bố lý do, lời giới-thiệu, đơn ca, vũ, kịch, kể chuyện, hợp ca, lời cảm-tạ v...v... Tóm lại, tổng dợt chỉ khác trình diễn thực sự ở hai điểm :

1. Khán-gia là anh chị em trong đoàn hoặc có thêm một số ít anh chị em văn-nghe-sĩ quen biết được mời tới quan-sat, phê phán, góp ý xây-dựng.

2. Không hoá trang, trang điểm và mang y trang như lúc trình-diễn thực-sự. Nhưng dụng-cụ tượng-ưng với vai trò diễn-viên phụ-trách đều phải mang, tới. Nếu sắp trình-diễn ở một sân-khấu có phong mạn đây-đu, tuy không cần mang màn đến song phải cắt đặt người, phụ-trách kéo màn, có mặt, đứng theo dõi và hô " kéo màn, mở màn " cho quen thay vì kéo mở thực-sự.

II. Ai điều-khiển chương-trình tổng-dợt ?

, Ở các đoàn đông nhân-viên, thường có cử một người "quan-tro" phụ-trách. Phần vụ người "quan tro" giống như người đạo-diễn ở các đại ban.

, Trong trường-hợp đoàn có ít người thì anh Đoàn-trưởng đảm-trách. Vì rằng, anh Đoàn-Trưởng, là người chịu trách-nhiệm trực-tiếp trước khán-gia và với cấp trên.

Cũng có thể anh Đoàn-Trưởng không sợ-trường về một vài hộ môn nào đó. Nhưng khi quan-sat, nhận xét, yếu - cầu sửa cai này, thêm cai đó thì anh Đoàn-Trưởng lại đứng trên lập-trường của khán-gia mà, phát biểu với chủ-tạm mượn dùng hợp sơ-kien của Đoàn với cam-quan chung của khán-gia.

Thị-hiệu và cảm-quan của khán-gia rất cần được quan tâm (Ngay như hồi đầu tháng 8 năm 1963, phái-đoan Văn nghệ Việt-Nam sang dự đại hội Văn-nghe Đông-Nam-A tại Singapore (South East Asia Culturel Festival) vì quan tâm đến cảm-quan khán-gia địa-phương mà phải đổi chương trình "trường-

diễn" ra chương-trình "tập-diễn" (variétés) mặc dù đã tốn công tập luyện).

Việc để anh Đoàn-Trưởng điều-khiển chương - trình tổng-dợt không làm giảm bớt hiệu-năng, nếu xét trên khía cạnh hoan-toan nghệ-thuật - vì rằng trước khi tổng-dợt đã có những cuộc tập-dợt riêng về từng bộ môn. Bao giờ, anh Đoàn-Trưởng cũng dành cho bạn có kha-năng, trội nhất trong bộ môn đó làm Trưởng-toan hướng dẫn các buổi tập dợt riêng.

III. Những sự thay đổi trong chương-trình.

Thường thường buổi tổng-dợt được tổ-chức, trước ngày trình-diễn thực-sự độ vài ba hôm. Trong khoảng vài ba hôm đó, các diễn-viên cần được thanh-thoải, dưỡng sức, để lúc trình-diễn đỡ mệt. Vì vậy, việc thay đổi các tiết mục lớn rất nên kiêng kỵ. Bởi lẽ vừa mệt thì giờ vừa mệt công tập-luyện một cách vội-vàng, nên kết quả không mấy kha-quan mà lại nhọc thêm.

Mặt khác, thái-độ cần-toàn quá máy móc của Đoàn-Trưởng bằng cách thay mai đổi chương-trình sẽ làm cho anh chị em, chán nản, mất tin-tưởng và đôi khi còn có ypha bịnh cho họ ghét. Tốt hơn hết là giữ vẹn chương-trình nếu xét cân, chỉ nên thay đổi một vài tiết mục nhỏ có tánh cách điều-chỉnh mà thôi.

Vì vậy, nên khi quyết định một chương-trình, văn - nghệ, anh Đoàn-Trưởng cần phải đưa ban dự-thao ra thảo luận lấy ý-kiến chung.

Như vậy thế nào chương-trình cũng được sát với tình-hình thị-hiệu địa phương và thực-lực của đoàn. Làm như vậy, mọi người, đều cảm thấy mình có lãnh phần trách-nhiệm, cùng chia sẻ vinh-nhục. Khiến tất cả đều có-gắng. Đó là yếu-tố tâm-ly trong văn-đề chỉ-huy.

IV. Thái-độ của người nghệ-sĩ

Ta thường thấy ở các nghệ-sĩ tài-danh, có một vài sự khó tanh như là ở các kịch-đoạn có tính cách thương-mại.

- chỉ có thể đóng cặp với người này mà không chịu đóng cặp với người nọ. Họ viện lẽ rằng có ăn ý nhau mới phát huy hết tài-nghệ.

- chỉ thích hát, những bản thật mùi hoặc thú-diễn những vai chính trong vở kịch hoặc tuồng.

Trong khi ấy, không phải vở kịch nào chương-trình nào cũng thỏa-mãn được hết những sự đòi hỏi đó.

Là người nghệ-sĩ tranh-đấu, chúng ta cố-gắng thích nghi với hoàn-cảnh, dẹp bỏ những tự ái không đúng lúc, để cùng học-hỏi cái-thiện khả-năng mới mong làm được một cái gì cho chương-trình mà chúng ta đang theo đuổi .

Như vậy, trong khi sắp xếp chương-trình cũng như lúc phân vai, trong các buổi tập, duyệt và tổng duyệt, các bạn nghệ-sĩ cố-gắng dung-hoa giữa sở-thích cá-nhân và yêu-cầu chung của chương-trình .

Những cái hứng, bất thường của các ca-sĩ đòi thay - đổi bài hát cũng như các diễn-viên và kịch đòi thay vai , thay kịch trong buổi tổng-duyet, đều mang lại sự tai-hại y như người đoàn-trưởng này thay mai đổi chương-trình .

V. Khoảng cách thời gian giữa các màn trình-diễn :

Một trong những khuyết-điểm điển-hình nhất, nhận thấy trong nhiều buổi trình-diễn văn-nghệ là vấn-đề khoảng cách thời-gian giữa các màn trình-diễn. Khoảng cách quá lâu mất cả tinh thần tự nhiên - giữa các màn trình diễn đó là khuyết-điểm thông-thường nhất . Sự kiện này cho thấy đoàn-viên không phối-hợp chặt chẽ, thiếu kỷ-luật và không được hướng-dẫn chu-đạo. Khán-gia phân vân không biết lúc nào thì những nghệ-sĩ tái-tự này sẽ tiếp-tục trình-diễn. Tệ hơn nữa là việc kéo màn quá sớm . Khi màn đã kéo và nhạc đã - trôi lên mà các nghệ-sĩ chưa sắp đặt xong vị-tri. Họ chạy ra sân-khẩu như những đũa tre rụng-về. Rồi màn phải hạ xuống một cách ngưng-ngưng, và nhạc thì phải bắt đầu trở lại .

Đoàn-trưởng và các nghệ-sĩ cần phải tiên-đoán khoảng thời-gian cần-thiết giữa các màn trình-diễn. Nhạc đệm và những lời giới-thiệu màn, cuối hoặc màn kế tiếp, có thể thay thế vào khoảng cách đó để lôi-cuốn sự chú-y của khán - gia đối với chương-trình và mục-tiêu - phổ-biến tin-tức qua văn nghệ. Do đó, nghệ-sĩ và việc làm của họ mới được các giới ngưỡng-mộ .

VI. Vấn-đề phê-bình

Trong buổi tổng duyệt khán-gia là người nhà, vì muốn cho chương-trình hay tốt gây được tiếng vang nên mới có phê bình.

Nhạc-sĩ phê-bình ca-sĩ, trưởng-bộ môn yêu-cầu diễn viên điệu này nọ, anh chị em về ca có ý-kiến xây dựng bên kịch chẳng hạn.

Người được phê-bình hay chỉ-trích không nên nói đùa mà phải thông-cam hao y của bản mình, chớ y tai, tự-phụ

ma xem thường ý kiến kẻ khác. Chúng ta nên nhớ rằng nhạc sĩ đầu ca có kem hơn, nhưng bao giờ cũng ranh nhạc lý, âm độ hơn mình.

Người đạo-diễn hay quan-trẻ ở vào, tư thế có cái - nhìn tổng-quát hơn diễn-viên. Phê-bình của họ là phê-bình khoa học, không thể phủ-nhận. Còn các bạn ở môn này có ý kiến về môn khác, cũng không phải là lỗ lã vì trên phương diện lý-thuyết đó là lời phê-bình an-tượng. Xét cho cùng, phê-bình đúng-đắn rất có lợi, đó là ước mong thiệt thà của những văn-ngệ sĩ ham học hỏi, cầu tiến như người chiến - văn-ngệ chẳng hạn.

VII Người hướng dẫn chương-trình tổng duyệt cần biết

- Luôn luôn chú-ý, theo dõi, sát sao về thời-gian diễn-bộ, thể-cách ngôn-ngữ, từng diễn viên một trong suốt thời gian tập duyệt, để phát hiện kịp thời những sai sót.

- Nhuyến-khích cán-bộ theo dõi, nhận xét và đưa ra những ý-kiến xây dựng chung.

- Tôn trọng ý kiến mọi người. Nếu có bất-đồng, hãy cố-gắng bày tỏ ý-kiến bênh-vực quan-điểm mình, tranh bắt nạt buộc mọi người cúi đầu tuân phục.

- Tạo không khí cởi mở, gây hào hứng cho diễn viên tập duyệt.

- Sắp đặt vai trò của các diễn viên cho sát với sở trường, khả-năng của họ. Đừng tham lam lam nặng-nề chương trình sai lạc năng khiếu diễn-viên.

- Từ việc lớn đến việc nhỏ, nhất nhất đều được phân công, tranh tình trạng gặp đâu sai đó, bất coc bodia

- Nếu tổng duyệt một buổi mà chưa được vừa ý thì tổ chức thêm một buổi nữa vào hôm sau đừng kéo dài lê-thê, lam nham chán mọi người.

Trình-diễn văn-ngệ là một trong những nhiệm - vụ chính của chúng ta, mức độ thành công có ảnh hưởng đến - những hoạt động khác, nên chúng ta không thể không quan-tâm đúng mức. Tổng duyệt giữ một hệ số (coefficient) cao nhất trong công tác thực hiện một chương-trình văn-ngệ.

Hắn quý bạn cũng đồng - ý với chúng tôi như vậy, thì chút việc làm nhỏ nhặt này tương cũng không đến nỗi vô ích, ước mong được quý bạn lưu ý khai dụng.

MAC - VŨ

GIẢI ĐÁP

NHỮNG VẤN-ĐỀ LIÊN-QUAN ĐẾN NGƯỜI MỸ Ở VIỆT-NAM

Câu-Hỏi :

Tại sao người Mỹ mua hàng với giá cao làm cho vật-giá tăng lên ngoài khả-năng mua sắm của người Việt ?

Trả lời :

Chúng ta đều hiểu rằng sự hiện-diện một quân số lớn lao của Quân-đội Hoa-Kỳ ít nhiều đã làm cho giá cả một vài món hàng, giá-tăng tại nhiều vùng đô-thị. Nhưng hiện-pháp nhằm giảm bớt ảnh-hưởng không thể tránh được đối với nền kinh-tế địa-phương hiện đang được xúc-tiến, như kế-hoạch dời Quân-đội ra khỏi thành-phố Sài-Gòn và những đô-thị lớn khác, giai-toa chương-trình nhập-cang v.v..

Cần nên nhớ rằng, người Mỹ chỉ mua hoặc tiêu - thụ một số ít hàng-hoa trên thị-trường Việt-Nam ; vì hầu hết những nhu-cầu của Quân-đội Hoa-Kỳ đều do PX (Hợp-Tác-Xã) và câu-lạc-bộ cung-cấp. Các cơ-quan này cung-cấp gần như trọn-vẹn những thực-phẩm và hàng-hoa, nhập-cang từ Hoa-Kỳ hoặc các quốc-gia khác. Cũng cần nên nhớ rằng những món hàng mà người Mỹ mua trên thị-trường Việt-Nam thường là những món quà kỷ-niệm như búp-bê, sơn mài và những món đồ không thiết-yếu khác như la-ve, nước ngọt v.v..

Người Mỹ không tranh mua với người Việt những món hàng cần-thiết như gạo, thịt heo, than, vải vóc v.v..

Chúng ta cũng phải nhận-nhận là người Mỹ thường đi taxi trả nhiều tiền hơn đa số người Việt. Nhưng đây là trường-hợp người Mỹ bị bóc-lột do sự tình qua giá, một sự kiện chắc-chắn là người Mỹ không thích nhưng bắt-buộc phải

chấp-nhận. Hiện Chính-Phủ cũng như các cơ-quan Hoa-Kỳ tìm cách đối-phò với tình-trạng này. Chính-Phủ đã cố gắng áp-dụng gia-biểu taxi nhất-định. Mặt khác, ngân-khoản viện-trợ Hoa-Kỳ đã được chuẩn-cấp cho việc mua thêm taxi để cải thiện tình-trạng này.

Câu hỏi :

Tại sao người Mỹ không viện-trợ kinh-tế thẳng cho người dân Việt-Nam mà phải qua các viên-chức Chính-quyền?

Trả lời :

Viện-trợ Mỹ thường đến tay người dân Việt-Nam qua Chính-Phủ Việt-Nam. Hãy nhìn hàng trăm nhưng ngôi trường làng mới, hàng trăm ngàn tấn gạo, lúa mì, bắp và những phẩm-vật khác mà người dân Việt-Nam đã tiếp-nhận được.

Cũng như hàng ngàn tấm tôn đã lắp lên mái nhà của người dân tại các Tỉnh. Hãy tính cộng số những cầu-công, hệ thống thoát nước và dẫn nước, chợ búa và vô số những công trình khác đã thực-hiện với viện-trợ Mỹ. Có thể có những phản-tư thậm nhưng, biên-thu không những vật-liệu do Hoa-kỳ cung-cấp mà cả sức lao-động của chính người dân, Vấn-đề này hiện đang được đối-phò với khá nhiều kết-qua.

Nhưng không vì vậy mà người ta cho rằng viện-trợ Hoa-Kỳ đã không đến tay người dân.

Trên thực-tế, viện-trợ không hề có mục-đích là dành cho các nhân-viên chính-quyền. Một phần lớn chương-trình viện-trợ của Hoa-Kỳ cho Việt-Nam xuyên qua Chương-trình Viện-trợ Thương-mại hóa (CIP). Trong khuôn-khố Chương-trình này, các nhà nhập-cảng tư-nhân mua hàng trên căn-bản tín-dụng từ Hoa-Kỳ và vai-quốc-gia khác rồi thanh-toán bằng tiền Việt-Nam. Số tiền này sẽ được gung vào ngân sách quốc-gia Việt-Nam để dài thọ kinh-phi quốc-phòng.

Chúng ta cũng thẳng-thắn mà nhận-định rằng có thể có một phần nào số tiền này đã chui nhăm sang những chiếc túi khác. Nhưng trên thực-tế đồng Mỹ-Kim được Chính-Phủ Hoa-Kỳ trả thẳng cho các nhà cung-cấp những hàng-hóa, mà các nhà nhập-cảng Việt-Nam đã mua. Như vậy đồng Mỹ-kim về chương-trình viện-trợ thương-mại không hề lọt qua Việt-Nam. Ngoài ra, Chính-Phủ cũng đã cố-gắng sử-dụng đến mức tối đa số ngoại-tệ hiện-hữu để tài-trợ những hàng nhập-cảng cần-thiết.

Câu hỏi :

Chính-Phủ đã làm gì để ngăn chặn nạn lạm-phát ?

Tra lời :

Nạn lạm-phát là một hiện-tượng thông-thường đối với mọi quốc-gia trong tình-trạng chiến-tranh. Thực ra, nạn lạm-phát cũng phát-hiện tại những quốc-gia không có chiến-tranh. Nhiều nơi trên thế-giới hiện vẫn bị áp-lực của lạm-phát. Chính-Phủ đã ban-hành một số biện-pháp xây-dựng cột ngăn-chặn nạn lạm-phát, mặc dù phải đương đầu với sự phá-hoại kinh-tế liên-tục của Việt-Cộng bằng cách cắt đứt nguồn tiếp-tê hàng-hoa tại vai nối trong nước. Thí dụ như trong tháng 6 vừa qua, Chính-Phủ đã giam, gia động bạc Việt - Nam chương-trình, nhập-cang được giai-toa và áp-dụng những biện pháp kiểm-soat chặt-chẽ đối với tin-dụng ngân-hang v.v..

Chánh-sách kinh-tế này đã đem lại kết-quả mỹ - mãn, ngăn được nạn lạm-phát và giam, đàn áp-lực của nó. Kết quả của những biện-pháp này rất kha-quan. Nói tóm lại, Chính-Phủ đã can-đảm đối-phò với nạn lạm-phát. Tuy-nhiên, nạn lạm-phát không thể nào kiểm-soat được hẳn khi chưa đánh bại Việt cộng, vì chính chúng đã gây ra phần nào tình-trạng kinh-tế khó khăn hiện nay ./.

VAN-TÁC-VU

* DÓNG CẶP

Ô. Giám-Đốc : Anh có tài-nghệ gì xin cho biết để tiện cưu xet ?

Ứng-tuyển-viên : Tôi là diễn-viên có hạng trên sân-khấu cai-lương.

Ô. Giám-Đốc : Anh cộng-tác với kịch-đoan nào và thu vai-tượng gì ?

Ứng-tuyển-viên : Tôi hay về tuồng đã sư Tàu và từng đóng cặp với Ut-Tra-Ôn.

Ô. Giám-Đốc : Thế thì hay quá ! (có vẻ ngạc-nhiên) Anh đóng cặp với Ut-Tra-Ôn trong vở nào mà tôi chưa được hân-hạnh quen biết ?

Ứng-tuyển-viên : Dạ.. dạ, vở "Tôn-Tấn hạ sơn", Ut Tra-Ôn đóng vai Tôn-Tấn, còn tôi thu diễn vai quan-trọng không có không được. Vai phương-tiện (con trâu) để Tôn - Tấn xuống núi giết giặc cưu nước, đem hạnh-phúc cho

Ô. Giám-Đốc : (cười ngất) À, ra là thế ! Tôi hiểu rồi, hiệu về cái nghĩa danh-tư đóng cặp. Thôi được, anh khỏi phải trình bày nốt !

VUI CHO DÂN

Văn nghệ trình diễn đêm ngày
Đồng-bào giải trí tiện nơi gần nhà

Nữ cán-bộ cũng tài-ba,
Bàn tay ảo thuật thật là khéo lạnh!

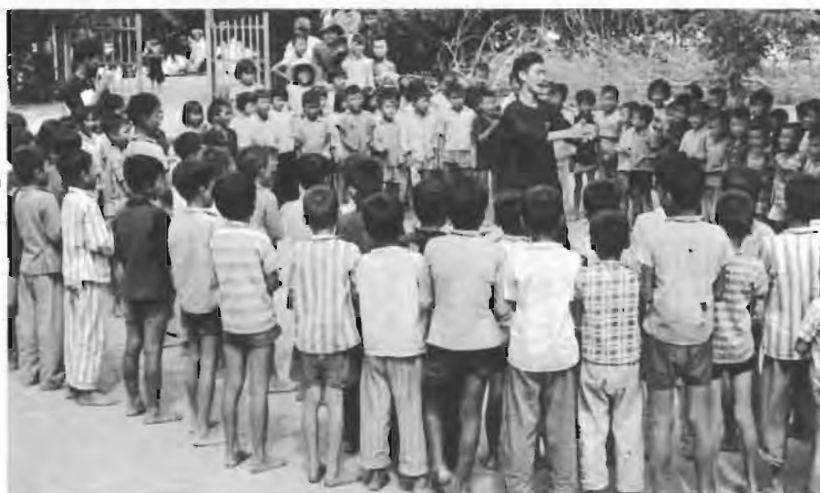
Tiếng ca vút tận ngàn xanh
Trang tặng khán-giả Ấp mình thành công

Một nhà Kinh Thương vui chung
Tiếng đàn khúc hát vang lòng tự-do

VỚI CÁC EM

Các em gần cũng như xa
Tự động tập-hợp học ca vui vầy...

Cụ già cũng thấy vui lây
Nghe đàn con cháu hát hay cụ mừng

Trước đây buồn hát lung-tung
Nay nhờ hướng-dẫn em đồng ca hay

Mầm non cũng lắm em tài
Đơn ca nhạc-sĩ vớ tay khen ầm

BAO BIỂU

Tòa soạn muốn gửi biểu các bạn, nghệ-sĩ, đang hoạt-động trong các Đoàn văn-nghệ của chính-phủ 1 số báo Văn-Tác-Vũ sau khi an hành. Vậy nếu bạn và các bạn đồng đội muốn có một số báo biểu thì xin điền vào tờ mẫu sau đây và gửi về Tòa - Soạn 145 Nguyễn-Huệ Saigon (xin đánh máy hoặc viết tay rõ ràng).

Danh hiệu của Đoàn văn-nghệ _____ Địa chỉ
gửi thư: số _____ Đường _____ Thành phố _____
_____ Tỉnh _____ Tên và chức-vụ của
người chỉ-huy trong Đoàn : chức-vụ _____ Họ
và tên _____ Số nghệ-sĩ trong Đoàn _____ Tên
của cơ-quan mà Đoàn văn-nghệ trực-thuộc _____
Tên của bạn _____ Chữ ký _____

Chúng tôi muốn bạn cho biết, một vài phần xét về tờ báo để giúp chúng tôi cải-tiến tờ báo hoàn hảo hơn :

Bài báo nào hữu-ích nhất _____

Bài báo nào ít tác-dụng nhất _____

Bạn thích những gì trong tờ báo này mà hiện chưa được khai
thác hay khai-thác chưa đủ _____

Đoàn văn-nghệ của bạn có dùng những vở kịch và bài hát trong
báo Văn-Tác-Vũ không ?

Thường dùng _____ Đôi khi _____ Không bao giờ _____

Nếu không dùng, tại sao _____

Theo ý bạn thì làm sao để có những vở kịch hay _____

_____ và những

bài hát hay _____

(Viết sang trang bên nếu bạn còn các ý-kiến khác để đề-nghị)

+++++

Ngày Tháng Năm 196

Bút hiệu : _____

Di

Có

Tâ

Kid

-

Nav

Ng

THẮNG CỤ GIẢI PHÓNG

Hài kịch của Tùng-Son

NHÂN VẬT :

- 1 - Sáu Râu : 35 tuổi, nông dân quê mùa, bản chất lại huộc nhiều bất mãn, nạn nhân điển hình của chế độ Việt cộng, mệnh danh là "giai phong"
- 2 - Hoàng : 30 tuổi, Trưởng ban văn công của V.C. được lý thuyết vô thần nhồi sọ, xem duy vật biện chứng như phượng thư che đậy hành động đê tiện, hen, hạ của giai cấp cán bộ cũng như tội ác của tập đoàn lãnh đạo.
- 3 - Liên : Nữ cán bộ hộ lý của V.C. 25 tuổi, biết dùng duy vật biện chứng để bao chữa cho hành vi trơ trẽn của mình. Liên có chửa, sắp sanh.
- 4 - Bà Hai : 40, tuổi, cô mụ đờ được chế độ khai hóa tư tưởng, cũng biết xai lý luận Mac-xít.

THỜI GIAN : Vào một buổi tối tại nhà Sáu Râu, một nông dân nghèo, chưa vợ.

KHÔNG GIAN : Tại một vùng quê heo lánh dưới quyền kiểm

soát của Việt cộng, tay sai của cộng sản miền Bắc, đội lột -
chiều bai "mặt trận giai phong miền Nam"

DỤNG CỤ :

- 1 con búp bê làm dừa trẻ sơ sanh (có thể mượn hay là
che, biền, không cần phải mua)
- 1 cái soong ở trong có vài miếng thịt.
- 1 tam ảnh Hồ chí Minh (có thể vẽ một khuôn mặt tượng
trung với, nhưng nét hai hươc trên tờ giấy trắng.
- 1 chai nhỏ đựng nước thể rượu trắng.

Y PHỤC :

- Sáu Râu : Theo lối nông dân đặc biệt (tùy theo từng
địa phương mà hoa trang, cho giống.
- Hoàng : Áo ba ba đen hay nâu, sắc cốt đạo lưng, có
huy hiệu V.C. (cơ đồ sao vàng) ở ngực.
- Liên : Quần đen, áo cánh có eo, đẹp cao su.
- Ba Hai : Quần đen, áo cánh trắng hay màu.

BÀI TRÍ :

Chỉ cần hai cái băng học trò kết lại thành một bộ ván
thông dụng của nhà nghèo. Vì dùng bàn thí qua cao khiến cho
các xen "nằm va ngồi dậy" đâm ra lung tung, mất tự nhiên.

LỜI XUỐNG NGÔN VIÊN: (chậm và rõ trước khi mở màn)

"Thằng cu giải phóng", một tấn bi, hài kịch thời đại thường
xay ra bất cứ một nơi nào dưới chế độ cộng sản, trong - đó
người dân luôn luôn là nạn nhân trực tiếp đón nhận mọi hậu
qua gây nên bởi hành động xấu xa, bỉ ổi của giai cấp can, bộ
cung như những tội ác của tập đoàn lãnh đạo. Từ một chu -
trường vô vết, bóc lột của chế độ nguy trang dưới hình thức
"cham nghiệm" gian ác nhiệm độc, từ những hành động đê tiện
hèn hạ của bọn can bộ là "giật miếng ăn" trên tay dân chúng
đến hành động trơ trẽn, lì lợm, núp sóng bừa bãi, vô luân của
nữ can, bộ... tất cả đều được hợp pháp hóa bởi một mớ giao-
điều của duy vật biện chứng. Dùng duy vật biện chứng để che
đậy tội ác, để khoa mồm, bịt miệng người dân, đó là một thủ
xảo thuật được cộng sản triệt để khai thác, và đó cũng là
một thủ nanh vuốt mà người dân đánh thức thu, du biết rằng-
minh bị bóc lột, cưỡng bức một cách trắng trợn.

"Thằng cu giải phóng" là một sản phẩm điển hình, kết-
tính bởi tội ác mà thủ phạm chính là chế độ, là bọn can bộ
tay sai, và nạn nhân là người dân quê, lớp người được coi là

công, cụ hy sinh, là vật thí nghiệm của chế độ cộng, sản, dù chế độ đó được ngụy trang dưới chiêu bài "mặt trận giai - phong miền Nam".

Hoàng, một tên cán bộ gian manh, xảo quyệt, Liên 1 nữ cán bộ trợ trên, trên trao, li lợm, hai người đã dùng mọi lý, thuyết biện chứng duy vật để che đậy cái xấu xa, bỉ ổi của mình, và biến Sáu Râu, một dân quê chất phác thành nạn nhân. Tất cả đều đầy rẫy trong cái xã hội chủ nghĩa vô thần và được đưa lên sân khấu hôm nay như một vết tích thời đại mà một số dân quê miền Nam đã bất hạnh, chứng kiến ở những nơi xuất hiện bọn con đồ trong mặt trận giai phong miền Nam.

M Ỡ M Ầ N

Sân khấu trọng trưng nhà Sáu Râu, bảy biện sơ sai, 1 bộ ván ở giữa, trên tường treo bức ảnh Hồ chí Minh, Sáu Râu một tay cầm song thịt chuột, một tay cầm chai rượu để loạng choạng bước đến trước bức ảnh của Hồ chí Minh.

SÁU RÂU : (như nói với người trong ảnh) Kính chào Bác. Cảm ơn các đồng chí của Bác đã giai, phong vùng này và giai - phong luôn cả trâu bò, gà vịt. Mọi Bác xa giao với em một miếng thịt chuột rô ti, nhậu với ba xi để (đưa chai rượu và song thịt vào miếng bức ảnh Hồ chí Minh, chờ đợi một lát rồi bỏ xuống) Bác nhậu thịt gà nó rồi, Bác chế thịt chuột, thôi thì để em lại rai một mình vậy. (Sáu Râu ngồi xuống nhậu. Hoàng bước vào làm Sáu Râu giật mình, đứng dậy rồi reo lên như mừng rỡ) Ô ! xin chào đồng chí, trưởng ban văn công, mời hai đồng chí nhậu chơi với em một hộp ba xi đi.

HOÀNG : (ngghiêm nghi) Đồng chí say rượu à !

SÁU RÂU : Dạ, em đâu có say.

HOÀNG : Không say mà đồng chí thấy hai trưởng ban văn - công trong khi chỉ có một mình tôi.

SÁU RÂU : (Nhướn mắt lên nhìn) À ! Có một đồng chí trưởng - ban ma thôi. Nhưng đồng chí đừng thẳng người lên, đồng chí đừng nghiêng như vậy em chao không được.

HOÀNG : (lắc đầu) Đồng chí nên nhớ rằng vùng này đã được giai phong. Tất cả chúng ta đều, phải cách mạng bản thân, để xứng đáng là một chiến sĩ vô sản. Nhậu nhết là một hạnh - động của tiểu tư sản. Đồng chí phải chưa bỏ tất cả những thói quen bản thân của giai cấp cũ.

SÁU RẬU : Dạ thưa đồng chí, em đang nhờ rượu giải phóng mấy con chuột.

HOÀNG : Đồng chí ăn thịt chuột ! Như vậy có nghĩa là đêm hôm qua đồng chí không đi học tập.

SÁU RẬU : Dạ, em có đi học tập mà !

HOÀNG : (Như gắt gỏng) Thế thì tại sao đồng chí không đem mấy con chuột này cho uy ban khám nghiệm !

SÁU RẬU : Thưa đồng chí, chuột đâu có thuộc loài gia súc.

HOÀNG : Nhưng đồng chí nên biết rằng, thuốc khai quang của Đế quốc đã làm cho tất cả các sinh vật trong vùng này đều bị nhiễm độc. Vì vậy tất cả trâu, bò, heo ngựa, gà vịt ya luôn cả chuột nữa cũng phải nộp cho uy ban khám nghiệm để tranh các thứ bệnh dịch và ngộ độc. Đồng chí đã ăn miếng thịt chuột nao chưa ?

SÁU RẬU : Dạ ... Em mới ăn có ... một con.

HOÀNG : Nếu vậy thì đồng chí sắp chết. Đầu tiên đồng chí sẽ cảm thấy đau bụng, sau đó, bụng của đồng chí sẽ sưng lên, và vỡ tung ra. Đồng chí đã cảm thấy đau bụng chưa ?

SÁU RẬU : (sợ hãi hiện lên mặt, dùng ôm bụng một lúc, rồi vì tưởng tượng nên ôm bụng la lên) Dạ, em đau rồi (ôm bụng..) đau đây này (ôm cô) Trời ơi, đây cũng đau luôn (nhảy lại ôm lấy Hoàng) Xin đồng chí cứu em.

HOÀNG : (Đặt Sáu RẬU nằm xuống bộ ván) Đồng chí chọc tay vào cổ oi ra thì sẽ hết.

SÁU RẬU : (chọc cổ ới, nhưng vì sợ bản nhà nên lấy nón của Hoàng ra, hung, và rên) Đồng chí ơi ! Em chết mất.

HOÀNG : Trời ơi ! Đồng chí làm bản hết nón tôi rồi !

SÁU RẬU : (sợ hãi, vừa chùi nước mắt vừa nói) Dạ, đồng chí để em đi giặt cho (cầm non Hoàng đi vào. Sân khấu chỉ còn lại 1 mình Hoàng)

HOÀNG : (cầm soong thịt đưa lên miệng ngửi) Thơm quá (cầm 1 miếng ăn thử) ngon (ăn thêm miếng nữa) ăn được (tiếp tục ăn và lấy rượu uống) Cha ! Thơm quá, xa vắng lâu ngày uống vào nó chạy rần rần như bị máy bay oanh kích. (Trong khi Hoàng - cầm miếng thịt định đưa vào miệng thì Sáu RẬU bước ra, Hoàng ngoảnh lại vội về ngưỡng ngửi, ben bậu chưa) Đồng chí làm gì mà dùng thấp tho thế.

SÁU RẬU : Dạ, em nhìn đồng chí ăn.

HOÀNG : Tôi ăn thì có gì lạ mà đồng chí phải nhìn.

SÁU RẬU : Dạ đồng chí ăn thì không lạ, nhưng lạ một điều là tại sao đồng chí lại không chết.

HOÀNG : Ồ ! Dễ hiểu, vì thức ăn trước khi vào máu phải qua gan, mà gan thì lại có khả năng lọc chất độc.

SÁU RẬU : Nếu vậy em ăn thì đâu có sao ?

HOÀNG : Đồng chí ăn thì không được, vì gan đồng chí yếu !

SÁU RẬU : Tại sao đồng chí biết gan của em yếu ?

HOÀNG : Bằng chứng là đồng chí sợ hãi khi nghe thịt chuột - bị nhiễm độc. Đồng chí sợ hãi tức là đồng chí thiếu can đảm. Thiếu can đảm tức là gan yếu. Con tôi, mặc dù đã biết trước là thịt chuột bị nhiễm độc tôi vẫn dám ăn chung tó tôi có can đảm, tôi có can đảm tức là gan tôi mạnh, đồng chí hiểu chưa ?

SÁU RẬU : (xuôi xi) Dạ, em hiểu rồi.

HOÀNG : Để chúng tó đồng chí đã giác ngộ, đồng chí hãy mạnh dạn tố cáo nhưng tên phản động, nhưng thanh phần thoái - nát trong vùng này để làm động cơ xúc tiến một cuộc thanh - lọc trong hàng ngũ của giai cấp vô sản.

SÁU RẬU ; (có vẻ suy nghĩ) Dạ... Dạ, em xin tố cáo người yêu của em hu hoa.

HOÀNG : Tôi xin thán, phục đồng chí đã can đảm tố - cáo người yêu của mình, chúng tó tinh thần giác ngộ của đồng chí rất cao. Người yêu của đồng chí hu hoa như thế nào ?

SÁU RẬU : Cô ta chê em nghèo nên không yêu em .

HOÀNG : Rồi sao nữa ?

SÁU RẬU : Cô bỏ em để đi lấy chồng Tàu giàu có.

HOÀNG : Đúng là thành phần hủ, hóa. Cô ta làm cho dân tộc V, N bị lai giống. Cô ta không thể ở trong hàng ngũ vô sản của chúng ta. Vậy thằng nào lấy cô ta, cũng là tên phản động, không thể tha thứ được. Bây giờ bọn chúng ở đâu ?

SÁU RẬU : Dạ thưa đồng chí, hiện giờ cô ta lấy đồng chí Cố-vân Trung Hoa vĩ đại.

HOÀNG : (bực mình) Vậy thì cô ta về Tàu rồi đồng chí, nói với tó làm gì ? Tôi muốn đồng chí tố cáo nhưng tên con ở trong vùng này !

SÁU RÂU : (Suy nghĩ một lúc) Vậy em xin tổ cáo dương ghê em

HOÀNG : ông ta làm gì ?

SÁU RÂU : Dạ ông lấy má em .

HOÀNG : (như sốt ruột, có vẻ gắt gỏng) Chỉ có thể thôi à !

SÁU RÂU : Ông ta còn là thành phần địa chủ bóc lột dân quê

HOÀNG : (có vẻ mừng rỡ) Đúng là một tên cường hào, ta cần phải thanh trừng để làm gương cho người khác. Bây giờ ông ta ở đâu ?

SÁU RÂU : Dạ ông ta ở trong vùng này !

HOÀNG : (sốt sáng) Chỗ nào anh chỉ cho tôi đi.

SÁU RÂU : Dạ ngoài nghĩa địa.

HOÀNG : ông ta làm gì ở đó.

SÁU RÂU : Dạ chôn ở đó.

HOÀNG : Như vậy là nghĩa làm sao ?

SÁU RÂU : Dạ ông chết và chôn ngoài đó.

HOÀNG : (phát cáu) Đồng chí làm tội điên mất. Ông ta chết - rồi thì đồng chí còn nói làm gì. Đồng chí qua chạm chạp, tư tưởng đồng chí cần phải được học tập thêm (Hoàng đứng lên đi về, định mang theo cả soong thịt chuột)

SÁU RÂU : (Gọi lại) Thưa đồng chí

HOÀNG : (Quay lại) Đồng chí gọi tôi làm gì ?

SÁU RÂU : Đồng chí cho em xin lại soong thịt chuột...

HOÀNG : Không được ! Tôi phải mang soong thịt chuột này về kham nghiệm. Điều cần nhất đồng chí phải tuyệt đối giữ hết sức bí mật. Chao đồng chí tôi về (Hoàng mang soong thịt đi ra)

SÁU RÂU : (phần theo tức tối) Ăn cướp mà còn bày đặt nhân nghĩa, đồ thừa thuốc khai quặng có chất độc để bắt buộc dân chúng nột hết trâu bò, heo, gà vịt cho uy ban kham nghiệm... Kham thì lạ con nao cũng chết nhưng không bao giờ thấy xác mình mới bắt được mấy con chuột cũng móc họng ra ăn cho kỳ được. Đã vậy lần sau mình chui xuống hầm nhậu là xong (ngáp) Thôi đi ngủ cho yên chuyện, (Sáu Râu vừa định nằm xuống ở bộ ván thì Liên bước vào. Sáu Râu hỏi) Ai ?

LIÊN : Tôi (vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh chỗ Sáu Râu)

SÁU RÂU : (Văn năm yên) Tôi là ai ?

LIÊN : (làm cử chỉ vuốt ve tóc Sáu Râu) Tôi là ... tôi.

SÁU RÂU : (ngồi dậy) Không lẽ đồng chí là má tôi .

LIÊN : (ngọt ngào) Làm gì mà đồng chí gắt gỏng thế !

SÁU RÂU : (xăng giọng) Đói mà không câu sao được !

LIÊN : Ồ ! Đồng chí phải tập chịu đựng gian khổ. Có như thế ta mới mong chiến thắng được quân thù đang luôn luôn chực chờ để đưa ta vào cạm bẫy.

SÁU RÂU : Tôi chưa chiến thắng nổi mấy con kiến bò ở trong bụng, thì con chiến thắng được ai (hông nhìn vào bụng Liên và co về hoang hốt) Co le đồng chí đã ăn trung thực gì, bị nhiễm độc bởi thuốc khai quang sao mà bụng đồng chí co về sinh lên như mơn nỏ tung thế. Chắc đồng chí phai chết .

LIÊN : (cười tình) Đồng chí đã ngộ nhận. Đây là một thành tích sản xuất của Đảng (vừa nói vừa chỉ vào bụng)

SÁU RÂU : (hốt hoảng) Đồng chí có thai.

LIÊN : Vâng. Tôi sắp sinh .

SÁU RÂU : (vẽ sợ hãi) Vậy thì xin mời đồng chí ra khỏi nhà tôi. Lo đồng chí bé bấu ở đây thì làm sao ? Tôi chết mất.

LIÊN : (Tự nhiên đến độ tro trên) Tôi muốn được thiết - lập mối tương quan với đồng chí.

SÁU RÂU : (nói câu) Không tương quan tương ờt gì hết. Đồng chí có biết khi đặt chân vào nhà này đồng chí đã phạm phải ba tội trọng .

LIÊN : (Một mồi, ngồi sát bên Sáu Râu) Đồng chí thử kể cho tôi nghe nhưng trọng tội đó.

SÁU RÂU ; Tội thứ nhất, đồng chí vào nhà không có sự đồng ý của chủ nhân tức là xâm nhập, giả cư bất hợp pháp. Tội thứ hai, đồng chí thuộc giống cai, mà vào phong giống đực, như thế là lụy thông trai phép. Tội thứ ba, đồng chí là đàn bà, tôi là đàn ông, giữa đêm khuya đồng chí sờ mó tôi tức là tội dâm dơ trai vị thanh niên.

LIÊN : Đồng chí còn nặng tư tưởng lạc hậu. Theo khoa - học thì người đàn bà có thai rất cần sự yêu đương của đàn ông.

SÁU RÂU : Xin đồng chí cho tôi được hai chữ bình an.

LIÊN : Trong chủ nghĩa đại đồng, tất cả những nam đồng chí - độc thân phải phục vụ tình yêu cho bất cứ một nữ đồng - chí nào yêu cầu.

SÁU RÂU : Đồng chí hãy cho tôi sống qua con trăng này. Tôi van đồng chí...

LIÊN : Đồng chí còn trẻ, chưa vợ, tại sao đồng chí lại không biết hương thụ.... (vừa nói Liên định ôm choàng lấy Sáu Râu)

SÁU RÂU : (Thụt lùi) Tôi không chịu. Đồng chí làm tôi, tôi là lên cho coi. (Liên vẫn làm tôi, thì Sáu Râu là lên) Có người ta Cru tôi với. (La xong Sáu Râu định chạy nhưng bị Liên níu lại được. Hai người đang giằng co thì Hoàng bước vào)

HOÀNG : (Vỗ tay reo lên) Hai đồng chí đã thiết lập được mối tương quan, qua la một điều đang mừng.

SÁU RÂU : (Cậu kính) Ngộp thở gần chết mà mừng cái gì (nhảy mui hai ba cái)

HOÀNG : Tôi sững ra, làm chủ hôn cho hai đồng chí tuyên thệ trước chân dung Hồ chủ tịch.

SÁU RÂU : (ngư ngắc) Thưa đồng chí ! Em cưới đồng chí Liên ?

HOÀNG : Không lẽ cưới tôi. Đồng chí đã thiết lập mối tương quan, đã hương thụ, thì phải chịu lấy trách nhiệm chứ.

SÁU RÂU : Em tưởng đồng chí ... với đồng chí Liên chứ. Chuyện đo ai cũng biết cả. Con em thì có xơ mui gì đâu ?

HOÀNG : (Nghiêm nghị) Ai làm chứng cho đồng chí !

SÁU RÂU : (suy nghĩ một lúc) Dạ em làm chứng cho em.

HOÀNG : Đồng chí không thể tự mình làm chứng cho mình được.

SÁU RÂU : Nếu đồng chí không tin em thì đồng chí hỏi đồng - chí Liên thì biết coi thử có chuyện gì không ?

HOÀNG : (Nhìn Sáu râu và Liên) Giữa đồng chí và đồng chí Sáu Râu có gì không ?

LIÊN : Có !

SÁU RÂU : Không ! (Và Liên nói có, Sáu Râu nói không trong 3 lần rồi cuối cùng Liên la lên : Có, có, có)

HOÀNG : Như thế còn chối cái gì nữa ?

SÁU RÂU : (Hỏi Liên) Ai làm chứng cho đồng chí !

HOÀNG : (Cướp lời Liên) Tôi làm chứng cho đồng chí Liên ...

SÁU RẬU : (Tuyệt vọng) Thế thì đồng chí giết em rồi. Còn làm chung cái nước non gì nữa !

HOÀNG : Đồng chí đã quan niệm lệch lạc về vấn đề sinh lý của duy vật. Sinh lý, là anh em, sinh đôi của sự khát, nước, khi khát thì người ta phải uống nước. Con người vô sản của chúng - ta có khả năng hưởng thụ vật chất một cách dần dần. Khi muốn ăn không, cần phải lau chùi, hoặc, xem cái chén có sạch hay không, khi đói con người vô sản chúng ta ăn bất cứ cái gì, bất cứ nơi đâu và bất cứ lúc nào. Vấn đề sinh lý cũng vậy. Đồng chí đã hiểu chưa ?

SÁU RẬU : Nhưng thưa đồng chí, em, nào đâu, đã được hưởng thụ chút gì cho cam. Em đâu phải là tác gia của cái bầu này.

HOÀNG : Tôi biết, điều, đó. Nhưng đồng chí nên nhớ rằng sản - xuất là sức có gắng của quang đại quần chúng, cũng như lòng ai, quốc ai, ai cũng phải tham dự vào công tác sản xuất. Đồng chí sản xuất cả khi chưa lấy vợ, đó là một thanh tích lớn lao và cũng là một vinh dự cho đồng chí. Bây giờ hai đồng chí hãy quy xương tuyên thệ trước mặt Hồ chủ tịch. Tôi sẽ đứng làm chủ hôn. (Hoàng nói xong thì Sáu RẬU miễn cưỡng quy xương bên cạnh Liên. Hai người vừa định nắm tay nhau thì Liên chuyển)

LIÊN : (Ôm bụng rên) Ôi đau quá. Tôi sắp sinh mất rồi .

HOÀNG : (Bồng Liên dậy và nói với Sáu RẬU) Tôi mang Liên vô buồng trong. Đồng chí đi gọi gấp cho tôi bà mẹ đỡ. (Hoàng đem Liên vào trong. Sáu RẬU chạy đi kêu bà mẹ. Sân khấu chỉ trống trống tịch tặc. Rồi Sáu RẬU xuất hiện cùng một lúc với Hoàng)

SÁU RẬU : Thật là, tại bay và gửi. Vợ chưa cưới mà đã có con. Lạy trời cho mẹ đỡ này không biết làm... Như vậy cho khỏe.

HOÀNG : (Nhìn Sáu RẬU cười) Có như thế mới đúng chữ hôn nhân của người vô sản. (Trong lúc đó thì từ buồng trong có tiếng Liên rên to)

SÁU RẬU : (buồn bã) Chắc là đẻ rồi. (Vừa nói xong thì bà mẹ xuất hiện bồng theo một đứa hai nhi)

BÀ MẸ : Dạ thưa đồng chí con trai. Nó giống đồng chí Hoàng - như tạ.

HOÀNG : Đồng chí phải nói rằng nó giống Bác Hồ mới đúng.

SÁU RẬU : (Nhìn đứa bé) Ờm thấy nó giống đồng chí mà, không giống Bác chút nào cả, vì Bác Hồ có ăn nhậu gì vào đó mà lại giống.

HOÀNG : (xảng giọng) Nó không răng, Bác Hồ cũng không răng ,

Tại sao đồng chí lại nói là nó không giống Bắc Hồ. Đó cũng là sự xuyên tạc theo luận điệu của bọn tiêu tư sản.

SÁU RẬU : Nhưng thưa đồng chí Bắc Hồ có râu mà thằng nhỏ lại không có.

HOÀNG : (Đục mình gắt) Thì lớn lên nó cũng có râu như Bắc chú (quay sang bà mẹ) Đồng chí trao con cho đồng chí Sáu RẬU. Và đồng chí có thể về vì nhiệm vụ đã xong.

BÀ MẸ : (Trao hai nhi cho Sáu RẬU) Đây con của đồng chí. Thôi xin chào hai đồng chí tôi về.

SÁU RẬU : (Đỡ lấy hai nhi) Đứa bé này không phải con tôi, tội không có liên hệ gì cả. Tôi chỉ là một nạn nhân của tàn tham kịch.

HOÀNG : Trong chế độ mới, không ai có quyền nói đây là , phần của tôi, và kia là phần của anh. Đứa bé này tuy không phải con của đồng chí, mà cũng không phải con của Liên, nó là con của Đảng và Bắc. Như vậy có nghĩa gì ? Ai là cha thật của đứa trẻ Đồng chí nên nhớ rằng vịnh dự đi kèm theo trách nhiệm. Đồng chí phải nuôi nấng, dạy dỗ đứa bé này. Bắc và nhân dân sẽ nhớ ơn đồng chí mãi mãi. Thôi chào đồng chí tôi về. (Hoàng đi ra)

SÁU RẬU : Tôi biết, rồi, Đồng chí Hoàng là tác giả. Đồng chí Liên là nhà xuất bản. Con tôi là kẻ giữ báp quyền. Thật là bi ôi, Bọn chúng chỉ coi mình như nạn nhân phải hứng chịu hậu quả của hành động bán thiu, nhờ nhuốc, tội lỗi. (như cầm hơn) Thật là lủ hèn nhát, có gan làm mà không có gan chịu. Chỉ biết hưởng thụ mà vô trách nhiệm. (nhìn đứa bé) Vì có giai phong, mà có may. Tao sẽ đặt tên cho, may là "Thằng Cu giai phong" May sẽ là chứng tích điển hình của chế độ đầy áp bức và tội lỗi. Lộn lên may phải tẩy sạch vết, nhờ đó, (suy nghĩ một lát, nhìn bức ảnh trên tường, nhìn đứa bé rồi nói với vẻ hại hươc) Tao nghèo không có áo quần. May là con của Bắc thì Bắc phải đùm bọc lấy. (Xe tam anh bọc lấy đứa bé, bỗng đứa bé khóc thét lên Trời đất ơi ! Bắc Hồ có rằng đây mà biết cần, sao may, không .) (Thằng bé khóc to, Sáu RẬU vừa nói vừa bước mau ra khỏi sân-khau) Chết cha may rồi thằng cu giai phong ôi. May té bậy ra ca mặt mũi bắc rồi.

MÀN HẠ NHANH

VỚI CỘNG SẢN, CON NGƯỜI CHỈ LÀ MỘT CÔNG CỤ SẢN XUẤT, MỘT VẬT HY SINH CHO CHỦ NGHĨA. KHI KHÔNG CÒN SẢN XUẤT ĐƯỢC NỮA, CON NGƯỜI CŨNG BỊ VẬT ĐI, NGHĨA LÀ LOẠI BỎ DƯỚI NHIỀU CÁCH...

TIẾNG HÁT CHIÊU HỒI

Xuân đã về trên miền đất Mẹ
 Gio thi thao kẻ lẻ chuyện vui
 Hương xuân ngao ngát bốn phương trời
 Nhạc xuân tan những lời đoan tỵ
 Xoa tan đi hận thù xưa cũ
 Đường sang xuân hoa nở ngập trời
 Dân đây tiếng hát chiêu hồi
 Giục người lạc bước khắp nơi quay về

~~*

Ngày nào con bỏ ra đi
 Mẹ nhìn chân bước bơ mi lệ nhòa
 Thận thơ ngay thang trội qua
 Mọi món con mất đợi chờ tin con
 Nhưng tin nhận vẫn mọi món
 Con ơi ! Mẹ biết đợi con nào nê
 Về đây trên neo đường quê
 Tình mau tỵ, nghĩa phụ thê vẹn toàn
 Hoa xuân nở ngập đường xuân
 Con ơi thương mẹ một lần nay thôi

Nếu mai mẹ có về trời
Thì con cũng nhận được lời trời trăng
Con ơi ! Con có biết chăng
Long mẹ khô heo - nhiều năm qua rồi

Anh ơi ! Xuân trại khắp nơi
Tin yêu ngập cả phương trời tự do
Một năm duyên, đẹp tình thơ
Mười năm ly cách - đợi chờ - nhớ nhung
Bao đêm mộng mỹ, chấp chùng
Em ôm gối lệ ngơ rằng có anh
Đường đời côi, cut một mình
Tình đời lẻ bóng - lẻ hình anh ơi !
Về đây khuya sớm, hôm mai
Dịu nhau trong những vòng tay đợi chờ
Về đây cho đẹp giấc mơ
Xoa đi cuộc sống, đợi chờ - phân ly
Phương Nam gió mát tình quê
Xuân này em đợi anh về nghe anh !
Thâu đêm trăng chiếu qua manh
Mắt em theo roi bước chân anh về

Hỡi ai ! Đã một lần đi
Vào đường lâm lạc trở về đi thôi
Nghe không tiếng hạt chiều hồi
Vang lên rộn rã dưới trời Việt Nam
Phải chăng lạ những tiếng lòng
Của mẹ già moi mòn trông con về
Của người, cô phụ phòng khuê
Xót xa nhắc lại lời thề hẹn xưa
Xóm làng đang đợi, đang chờ
Nhưng người lạc bước quay về cố hương
Soi chung một ánh trăng vàng
Sưởi chung nắng ấm huy hoàng tự do
Về đây, xoa hết oan thù
Cho trời xuân đẹp giấc mơ tao phùng
Chiều hồi, tiếng vọng tình thương
Người ơi ! Đón lấy tim đang về đây

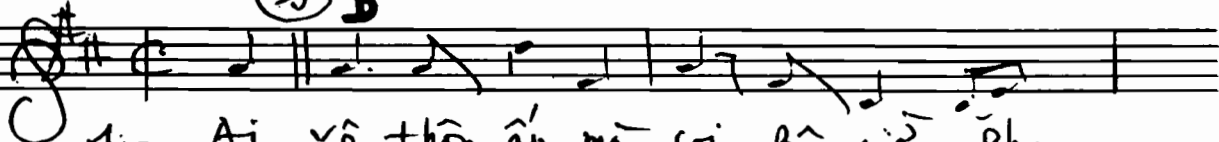
HOÀI - VÂN

Ai vô thôn ấp mà coi

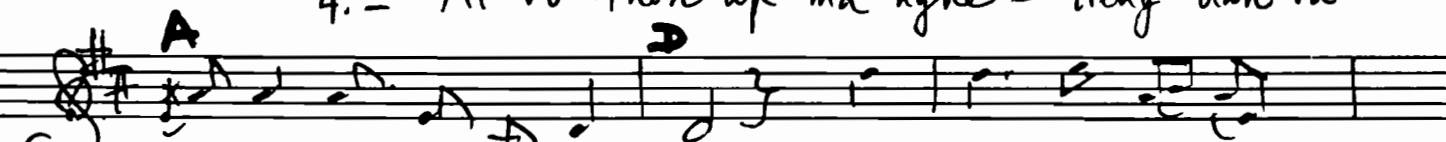

nhạc và lời
Phạm Duy

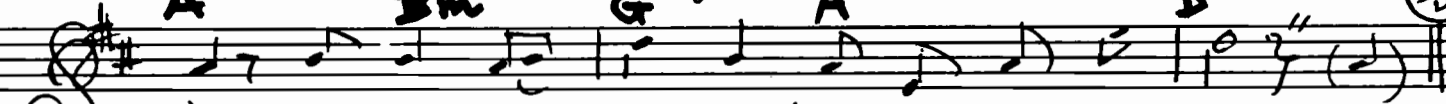
Tuổi Vui

- 1.- Ai vô thôn ấp mà coi - Bây giờ Phú
- 2.- Ai vô thôn ấp mà xem - Dân làng chọn
- 3.- Ai vô thôn ấp đừng quên - Quân thù "giải
- 4.- Ai vô thôn ấp mà nghe - Tiếng đàn và

- 1.- nũ~ đả có nời đẽ~ cầm quyền - Tham gia ủng hộ Hội
- 2.- lấy những xã viên của Hội đồng - Xem ai đang mặt giả
- 3.- phóng "đả" đứng bên bờ "cường hào" - Dân ta quét sạch bờ
- 4.- hát dưới Khóm tre ở đầu làng : "Quân dân cán bộ một

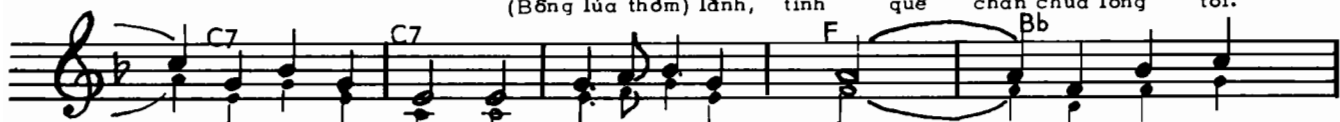
- 1.- Đồng Thi đua việc nước với chồng là chồng với con
- 2.- vàng Thày dân giữ giữ xóm làng là làng nước ta
- 3.- này - Tay ta cầm phước Tới ngày ta ngày nó thua
- 4.- lòng - Xong thôn đời mới Ta cũng là cũng tiên lên!"

CHÂN TRỜI DÂN-CHỦ

MINH-VIÊN-HAO

Thôn xóm vui mừng Miền Nam no ấm Tự Do
(Bông lúa thơm) lành, tỉnh quê chan chứa lòng tôi.

Tôi hát lên bài thành công Dân Chủ hằng mơ. Từ đây Dân
Dân Trí cao với, đoàn viên, câu chúc ngàn nói. Niềm tin Dân

Chủ ngồi sáng Đàn tôi gieo cung nhạc hoan Người người hòa sức thấm tở cho nhà
Chủ Lập Pháp Miền Nam yên vui Tự Do

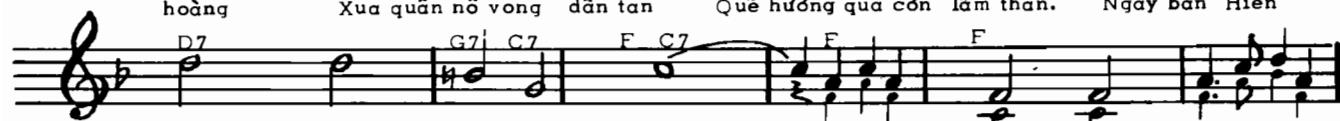
Nam. Bông lúa thơm... Còn gì đẹp hơn non nước khi giao hòa.

Ca mừng ngày Vinh Quang. Muốn chiến thắng huy

hoàng Xua quân nô vong dân tan Quê hương qua cơn lầm than. Ngày ban Hiến

Pháp núi sông hòa vang. Anh hỡi! Đây lời người dân ở chốn hậu

phương. Dâng chút tâm hiến chờ Anh trong bóng tỉnh thường:

Đừng gieo tang tóc làng xóm! Đừng gây binh đao trần lan!

Tim về cung Tôi vun xới quê hương này. (Thôn xóm vui) này %

10 ĐIỀU TÂM NIỆM của Cán Bộ Văn Tác Vụ

THỨ NHẤT:

Trung thành với Tổ Quốc Việt Nam và lý tưởng Tự Do, Dân Chủ.
Nguyễn đóng góp tích cực vào công cuộc cứu quốc và kiến quốc.

THỨ HAI :

Đặt quyền lợi của tổ quốc và dân tộc lên trên hết mọi thứ quyền lợi cá nhân, gia đình, đảng phái, tôn-giáo.

THỨ-BA:

Nêu cao tinh thần đấu tranh chống Cộng, coi Cộng Sản như kẻ thù không đội trời chung của Dân tộc.

THỨ TƯ :

Tự coi mình là cán bộ quần chúng, thật sự hoà mình với nhân dân trong tư tưởng, cử chỉ, ngôn ngữ, y phục, hành động.

THỨ NĂM:

Không coi mình là cán bộ của một tổ chức, đại diện của chính-quyền, không ra lệnh, hống hách với dân.

THỨ SÁU :

Luôn luôn nêu cao tinh thần phục vụ, xung phong, gương mẫu trong mọi công tác, đề cao đạo đức, tác phong.

THỨ BẢY :

Cố gắng học tập, mở rộng kiến thức, trau dồi kỹ thuật, phát triển khả năng, phát huy sáng kiến.

THỨ TÁM:

Lấy thảo luận làm phương châm giải quyết vấn đề, phê bình làm phương tiện củng cố nội bộ, và kiểm điểm làm lợi khí phát triển kỹ thuật công tác.

THỨ CHÍN:

Triệt để thực hiện chủ trương, đường lối của Văn Tác Vụ, phục tùng mệnh lệnh cấp trên.

THỨ MƯỜI:

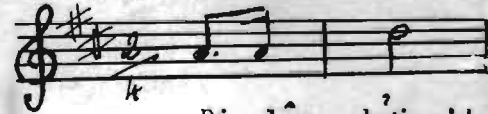
Lúc nào cũng tâm niệm rằng, cán bộ Văn Tác Vụ, ngoài nhiệm vụ của nghệ sĩ đối với nghệ thuật, còn có nhiệm vụ của công dân đối với Tổ quốc.

tiếng gọi

VĂN-TÁC-VỤ

HOÀNG ĐÓ

MARCA

Đi lên hỡi !!

ĐOÀN VĂN TÁC VỤ . Mang cho

đời, mang cho người một nụ cười tươi

Bao chông gai không quan ngại

du đường xa xôi vẫn đi không

nỗi Đi lên hỡi ĐOÀN VĂN TÁC

VỤ Bao dân nghèo trong thôn

làng còn chờ đợi ta . Mau đi

lên mang tiếng đàn diệt

loại Cộng Nô XÂY DỰNG NỬA NAM .

FINE

